ADAM RAMON

METAPHYSICA

emet
editura

ADAM RAMON

METAPHYSICA

emet
editura

CUPRINS

Prefață 5

I. CREAȚIA 11
1. Cele șapte lumi 11
2. Lumea fizică 21
3. Lumea dorinței 28
4. Lumea mentală 34
5. Cele patru regnuri 39

II. EVOLUȚIA 44
1. Evoluția. Memoria. Corpul sufletesc 44
2. Formarea vehiculelor 51
3. Viața după „viață" 54
4. Reîncarnarea și legea karmei 60

III. INIȚIEREA 67
1. Antrenamentul ezoteric 67
2. Al șaselea simț 74
3. Energia sexuală 81

PREFAŢĂ

Dorinţa acestei modeste lucrări, este de a trezi şi stimula, în sufletele descurajate de materialismul vieţii actuale, forţa morală, scînteia spirituală, de care fiecare om are nevoie în lupta pentru cucerirea interioară a unei reale fericiri şi a nu se lăsa sedusă de iluzia efemeră a vieţii materiale.

Este nevoie deci, pentru realizarea acestei fericiri, de un îndemn propriu al fiecăruia, la practica reală a binelui, adevărului şi frumosului, şi nu doar cunoaşterea în teorie a principiilor etice, logice sau estetice. Nu trebuie să răsturnăm biserici, temple, sinagogi, fiecare menţinîndu-şi libertatea conştiinţei sale, poate practica binele, frumosul şi adevărul, pentru salvarea sufletului său din negura materiei, independent de orice credinţă, religie, naţiune sau rasă, căci Dumnezeu este unicul Creator al tuturor şi în Faţa Lui nu există privilegiu. Orice religie spune la fel: să nu ucizi, să nu furi, să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi, să faci tuturor ceea ce tu doreşti să-ţi facă ţie, sau să nu faci altuia, ceea ce ţie nu-ţi place să-ţi facă, etc. Atunci ce importanţă mai au formele zidurilor templelor, mărimea sau podoaba lor materială, cînd mai presus de toate templul trebuie să fie, propriul nostru suflet.

Omul şi religia, au evoluat împreună şi în acelaşi grad. Religia primitivă a diferitelor rase de pe glob a fost barbară, ca şi omul care o practica, iar pe măsură ce oamenii au devenit mai civilizaţi, religiile lor au devenit mai umane şi în armonie cu un ideal mai înalt.

Legea, care guvernează dezvoltarea corpului fizic, poate fi aceea a selecţiei naturale, pentru a asigura o ereditate prosperă, pe cită vreme, aceea a evoluţiei este legea sacrificiului.

Este evident, că orice impuls care împinge pe om la adoptarea unui ideal mai ridicat de conduită, în relaţiile

sale cu ceilalți oameni, trebuie să vină din interiorul sufletului. Această forță abstractă există, chiar dacă, adeseori, nu o înțelegem. Încet, dar sigur, altruismul înlocuiește egoismul. În inima fiecărui om, forța altruismului divin, lucrează ca un aluat. Această forță transformă, pe îndelete, sălbaticul în om civilizat, și omul civilizat, se va transforma mai apoi în om spiritual desăvîrșit, și în cele din urmă în om divin sau Dumnezeu.

La început, în primele rase, omul era privat de conștiință, el fiind un primitiv. Evoluția sa, arată știința ezoterică, a fost condusă de Marile Ființe care lucrau pentru el în mod ocult din lumea invizibilă. Apoi a fost pus sub conducerea regilor, a profeților, faraonilor, — mesageri divini —, pe care îi putea vedea și la ale căror legi morale și religioase trebuia să se supună, ca unei puteri temporare.

În cele din urmă, omul a trebuit să învețe, să se ridice deasupra acestor legi, pentru ca ele să devină o lege în el însuși și să ajungă să trăiască în armonie cu legile naturii, care sînt legile lui Dumnezeu.

Prima religie, care s-a dezvoltat, a fost religia de rasă, care a întipărit omului un oarecare grad de altruism, cerîndu-i sacrificii în schimbul cărora, conducătorul divin, numit în ezoterism, „spiritul de rasă", devenea protectorul și apărătorul poporului său.

Religia iudiacă, musulmană și multe altele, au fost religii de rasă, adică separative, egoiste, care imprimau tot ceea ce cereau interesele personale, în paguba altor rase. Umanitatea în acel stadiu, numai prin separativitate putea să-și apropie mai bine învățăturile date. Șovinismul este principiul cardinal al spiritului de rasă, contrar umanitarismului.

Cînd religiile de rasă ajung la un principiu de unitate fundamentală, care tinde să realizeze o eră de iubire, implicit ele trebuie să ajungă să fie înlocuite cu o altă religie, universală și altruistă, ca aceea a religiei creștine, care este pe o treaptă mai înaltă de evoluție.

Înaintea religiei creștine, celelalte religii propagau doctrina reîncarnării și a legii consecințelor, pe care religia creștină o propaga în primele trei secole ale existenței sale.

Christ a propagat reîncarnarea discipolilor săi (Matei XVI. 13, 14, Luca IX. 18, 19).

Necesitatea a făcut ca omul să cucerească și lumea materială, pentru că, doar cunoașterea doctrinei reîncarnării, nu mai putea contribui la progresul omului. A trebuit deci, pentru un moment, să se dea lumii convingerea, că viața actuală nu constă decît în viața terestră, pentru a-și putea concentra toate forțele spre progresul material. Viața lua această direcție materialistă, omul dezvoltînd știința și tehnica, creînd mijloace de transport rapide, mijloace de comunicare prin satelit, etc., prin care lumea a devenit mai mică, distanțele s-au condensat, și omul s-a dezbrăcat de separativitatea de rasă, la al cărui apogeu va ajunge în viitor. Știința modernă a fost deci, de un mare ajutor pentru cucerirea lumii materiale, unde ea ocupă locul care-i revine ca educatoare a rasei umane. Dar cînd știința se separă de religie, de artă și devine cu totul materialistă, ea devine o amenințare pentru umanitate, căci duce la ateism, care este condamnabil ca și fanatismul religios. Știința, religia și arta, de azi înainte, trebuie să meargă alături și să trăiască laolaltă.

În antichitate, pînă în timpul epocii greco-latine, știința, religia și arta, erau reunite și se învățau în Templele Misterelor. Epoca de Lumină, a viitorului, le va reuni din nou și omul spiritual va primi atunci satisfacția perfectă prin inimă, intelect și simț. Inima va fi satisfăcută prin devoțiune sau cucernicie și prin ceremonialul superior al religiei, intelectul prin aspectul științific, și partea estetică a naturii omenești va fi furnizată de diferitele arte întrebuințate în serviciul Templelor viitorului.

Cînd omul, sub influența viitoarei religii artistice și științifice, va spiritualiza ființa sa, el va învăța să se controleze și să sprijine pe semenii săi, într-un mod altruist. Va fi atunci, un păzitor credincios al puterii gîndului, fiind capabil de a forma idei corecte, pe care le va cristaliza în forme utile. Gîndirea exprimată va fi viitoarea forță de manifestare, o forță care va face din oamenii de azi, oameni-zei. Avînd în vedere ucenicia actuală a acelor oameni, de o adevărată și profundă puritate și credință, aceștia vor fi în stare de a utiliza această putere pentru

binele tuturor, fără să mai țină seama de interesul personal, care în mare parte caracterizează omenirea actuală.

Dacă între Cer și om e ruptă legătura, se văd rezultatele, astăzi exprimate pe planetă. Scopul de viitor și actual, al evoluției, este ca să se restabilească legătura pământului cu Cerul și acest lucru vă deschide mileniul trei și Epoca de Lumină, în care România va juca un rol de pion de bază. Toți cîți vor primi Sfinta Lumină a Adevărului, ce s-a Coborît asupra României, vor dobîndi puteri noi de viață, puteri de sănătate trupească și sufletească, își vor găsi adevăratul drum și adevărata pace.

Trecutul care se îngroapă pentru noi în arhivele Cerului și ale pământului, să rămînă simbolul rătăcirilor noastre, simbolul urîciunilor noastre sufletești, iar viitorul să fie cu adevărat nou pentru viața noastră sufletească în care să putem fi alături de DOMNUL nostru în marea operă ce avem de desfășurat. România va fi o țară mare prin aceea că Domnul, Isus Christos va dirija mersul ei, și pe unde a trecut întunericul, El va Veni să aducă Lumina. Să ne curățim trupurile și sufletele ca să devenim instrumente valoroase prin care să putem realiza legătura cu Cerul.

Această lucrare își propune să descrie Cerul și pămîntul, macro și microcosmosul, relația om—Univers, corpul și viața omului. Cartea adună în ea cunoștințe extrase din lucrări de ezoterism fundamentale, și încearcă să aducă la cunoștința cititorului elementele de bază ale acestei științe, prin care omul să-și găsească albia de curgere spre Adevăr, să se regăsească pe sine și să-l găsească pe Dumnezeu. Omul trebuie să descopere Divinitatea din el și trebuie să știe că viața adevărată începe după hotarele „morții".

Corpul nostru fizic nu este decît un complicat instrument, prin care spiritul, Eul superior, se manifestă în fizic. Corpul fizic este un vehicul, ca un înveliș, o cămașe puțin străvezie, prin care viața terestră nu este decît o iluzie, văzută prin acest înveliș. Majoritatea pămîntenilor o văd ca pe o realitate și se lasă seduși de iluzia vieții materiale, prin care noi — spiritul — ne manifestăm, experimentăm, ne dezvoltăm și evoluăm, prin fizic. Cînd

în ceasul din urmă am lepădat cămaşa fizică, sau vehiculul, ce ne întunecă realitatea — Eul nostru real — vedem atunci adevărata realitate sub o nouă conştiinţă clarvăzătoare, căci vălul material ni s-a ridicat. Vom trăi atunci regretul nostru, că am ignorat Adevărul, că viaţa trăieşte prin Adevăr, prin îndeplinirea datoriilor noastre civice şi familiare, printr-o iubire de conştiinţă curată, prin care trebuie să privim omul şi societatea, prin echitate, onestitate, moderaţie, dreptate, modestie, milă şi justiţie în viaţa publică şi privată. Nu respectăm aceste principii, care sînt baza legii morale şi Legea este Dumnezeu, atunci sancţiunile lui ne izbesc, nu însă pentru răzbunare, ci pentru reparare şi purificare. Dumnezeu este iubire, Dumnezeu nu pedepseşte pe nimeni, cine studiază sensul acestor concepţii iniţiatice ale forţelor oculte ce conduc destinul ascuns al întregii omeniri, îşi va da seama, că totul are un sens. Orice greşeală şi orice imprudenţă asupra ta, ca şi asupra aproapelui, se plăteşte acum sau în viitor, de către justiţia imanentă, ce ne observă pas cu pas, fără ca noi s-o vedem cu ochii fizici. Aceste suferinţe, au un scop de îndreptare, de purificare şi de lepădare a obiceiurilor şi a faptelor contrare Adevărului şi Iubirii.

Prin adormirea de o clipă a conştiinţei lor fizice, clarvăzătorii, yoghinii, mediumii misionari, în cercurile de înaltă evoluţie morală şi spirituală, aduc glasuri tinguitoare din lumea invizibilă nouă celor de aici, glasuri ale celor ce s-au supus trecătoarelor ispite şi încercări terestre, pentru nefericirea lor; dar aduc şi glasurile fericite ale celor ce au ştiut să sufere şi să rabde fără murmur, înălţîndu-se, căci aurul numai prin foc se călеşte şi se purifică.

Cine nu ştie de unde a venit şi unde trebuie să meargă, acela este un rătăcit. Rătăcitul nu vede cărarea pe unde trebuie să apuce, şi el va suferi, se va lovi de obstacole, prin locuri lăturalnice şi nevoit de complicaţiile ce şi le cauzează el însuşi, îşi va găsi odată şi odată, cărarea mult căutată, ce străbate întunecata noastră viaţă, spre ţelul de lumină, pe care toţi îl dibuim şi trebuie să-l găsim prin propriile noastre încercări şi experienţe. Zi de zi, prin gîndurile, cuvintele şi faptele noastre, ne aşternem

inconştient viaţa noastră de mîine şi cea de apoi. Să căutăm deci să învingem inerţia obiceiurilor nocive, să fim conştienţi de pasul nostru de toate zilele, îndepărtîndu-ne astfel piedicile din calea noastră.

Urmaţi această cale fără teamă de miopia lumii profane de astăzi, care în inconştienţa ei, ironizînd aceste idei, îşi dă singură un brevet de infirmitate, ea fiind oarbă în faţa mesagerilor, a sufletelor bătrîne, care vin pe această lume cu marea bogăţie a intuiţiei, căpătată în lungi serii de existenţe fizice, atît de negate de necunoscătorii marilor legi ascunse ale vieţii eterne.

Publicăm aceste rînduri călăuzitoare, pentru cei meritoşi, cercetători ai destinului omenesc, căutători de comori sufleteşti. Încercînd să dăm un răspuns întrebării lui Pilat: „Ce este Adevărul"? Cei înţelegători să păstreze aceste cuvinte, să reflecteze asupra lor, căci ele nu vor aduce regretul, ci bucuria de mai tîrziu. Materialiştii caută aurul-metal al pămîntului, pe care acumulîndu-l şi părăsind această lume iluzorie de lut, îl lasă aici pe pămînt, ca o zădărnicie a greşitei lor credinţe, victime ale prezentului înşelător. Să căutăm aurul sufletesc, economisindu-l zi, cu zi, cu sfînta credinţă că-l vom găsi dincolo de lumea aceasta de lut, cînd vom lepăda cămaşa fizică ce ne întunecă adevărata noastră individualitate eternă, în care ne vom reîntoarce mai curînd sau mai tîrziu.

Însetatul vine singur la rîu, să bea. Cei ce vă simţiţi însetaţi, beţi cu nesaţ din apa limpede şi stingeţi-vă setea, dacă ea vă arde sufletul. Nu socotiţi drept orgoliu aceste umile îndrumări, cerul cît este de înalt, şi el se pleacă la orizont spre a se uni cu pămîntul.

Domnul nostru ISUS CHRISTOS să instaureze în sufletele noastre Pacea şi Iubirea LUI Sfîntă. Raza caldă a Iubirii SALE şi Puterea Adevărului SĂU Sfînt să ne îmbrace în haine de Lumină, ca să devenim lucrători demni ai TATĂLUI, adevăraţi fii supuşi care îşi iubesc TATĂL.

Să ne curăţim inima şi haina sufletească, ca să fim demni de primirea Domnului nostru Isus Christos, care este al nostru, al tuturora.

I. CREAŢIA

1. CELE ŞAPTE LUMI

Ca şi Soarele nostru, fiecare stea este un centru de sistem solar sau planetar, izvorînd din Viaţa Universală şi compus din materia celor şapte lumi, planuri sau sfere. Totalitatea energiilor, forţelor Vieţii care au creat şi care conservă lumea noastră solară, se numeşte Logos, şi este format din trei Persoane. Logosul are drept corp fizic Soarele; razele sale duc viaţa în tot sistemul planetar, sub formă de lumină, căldură, electricitate, magnetism, într-un cuvînt sub formă de vibraţii. Sinteza acestor vibraţii, poartă numele de „Suflu Vital" sau „Prana Solară".

La procesul creaţiei au participat entităţi de o mare inteligenţă, iubire şi voinţă. Forţe puternice, mereu active, agenţii legilor naturii care exprimă voinţa Logosului. Religia îi numeşte îngeri, devas sau zei; ştiinţa îi desemnează sub numele de Forţe cosmice. Aceste entităţi sînt cele şapte Mari Spirite Planetare, mereu prezente înaintea Lui Dumnezeu. Guvernatori spirituali, ale planetelor şi Şefi ai celor şapte Mari Ierarhii care guvernează lumea noastră. Aceste Ierarhii se împart şi se subîmpart după sistemul septenar. Fiecare din ele poartă numele uneia din culorile spectrului solar, sînt deci Ierarhii de culoare: violet, indigo, albastru, verde, galben, portocaliu şi roşu. Aceste mari fiinţe nu au o formă umană, ele au aparenţa unor sfere luminoase, foarte strălucitoare, de unde numele lor de „Fiinţe strălucitoare ale Spaţiului". Ele au fost arhitecţii şi rămîn, prin activitatea lor, conservatoarele lumii, căreia îi conduc evoluţia lentă, dar sigură şi infailibilă. Aceste fiinţe strălucitoare au sub conducerea lor Agenţi secundari, care sînt adevăraţii constructori ai lumii. Ei dau materiei cosmice consistenţa voită: eter, aer, foc, apă, pămînt. Aceşti constructori fasonează apoi materia în corpuri sau forme repartizate în şapte mari grupe, numite: Cele şapte regiuni ale naturii. Aceşti agenţi poartă numele de Spiritele Naturii sau Elementali. După cum ele

aparţin elementelor naturii, se numesc: Silfide, Salamandre, Ondine, Gnomi, adeseori văzute de persoanele psihice sau clervoiante. Gnomii îmbracă uneori forma omenească, acestea sînt koriganele celebre în multe poveşti şi legende, dar realităţi veritabile.

Înainte de manifestarea Universului nu exista decît Spiritul sau Sufletul Lui Dumnezeu, şi materia primordială sau Spaţiul. Viaţa şi materia sînt cele două elemente opuse, cei doi poli ai acestei Atot-Puternicii, veşnic ascunsă, numită Absolutul, Nemanifestatul. Starea acestei materii primordiale era pură, omogenă, virgină. Ea este simbolizată prin Fecioara Maria. Prin extremul său grad de subtilitate, ea a fost imperceptibilă, şi din acest considerent Scripturile au numit-o Neant.

Creaţia s-a desfăşurat în următoarele procese. Un prim Val de Viaţă a străbătut materia pentru a o prepara, a-i da calităţi speciale. Acest val este al treilea aspect al trinităţii: Inteligenţa creatoare. Astfel preparată, materia se diferenţiază, din grad în grad, ea devine mai puţin subtilă, formînd pe rînd materia specială a celor şapte lumi, după modelul, atomul, fiecărora din ele. După principiul celor trei Gunas (inerţia, mişcarea, echilibrul), fiecare sferă are şapte planuri de combinaţii multiple. Din grad, în grad, materia devine din ce, în ce mai densă, şi grosieră, pînă la starea solidă, a regnului mineral. Sînt deci, în cele şapte sfere, $7 \times 7 = 49$ sub-planuri cosmice, din care simţurile noastre nu pot percepe decît două, solidele şi lichidele.

Un al doilea val de viaţă străbătu materia astfel diferenţiată, pentru a o însufleţi, pentru a o fasona în formele pe care le animă în viaţa sa. Acest al doilea Val de Viaţă, este al doilea aspect al trinităţii: Fiul sau Iubirea. Cunoscută sub mai multe denumiri: Scînteile Flăcării Divine, Monadele, Fii Lui Dumnezeu, descinzînd în materie pentru a face experienţe nenumărate, spre a cuceri prin ele însăşi, înţelepciunea, conştiinţa, perfecţiunea. Dumnezeu merge la şcoală — acesta este misterul încarnării.

În ceea ce priveşte crearea formelor, monadele se divid în două părţi. În cele patru lumi mai subtile, formele sînt subiective: ele există în idei, în gînduri, sînt lumile Arupa sau fără forme şi încep de la Regiunea Gîndirii

Abstracte. Ele conţin Planul Universului pe care îl pot citi numai marii clervoianţi, pentru ei, trecutul şi viitorul, se confundă într-un etern prezent. Lumea formelor se numeşte Rupa şi cuprinde Sfera Gîndirii Concrete, Sfera Astrală (terestriană, a dorinţelor) şi cea Fizică. Formele lor sînt percepute prin simţurile noastre fizice sau, prin alte simţuri, numite simţuri interne. Aici sînt materializate formele create în mod intelectual în lumile superioare. În felul în care se contemplă un frumos peisaj, putem să afirmăm: „Iată reflexul gîndirii Logosului".

Această descindere a Monadei Divine în materia fizică se numeşte Involuţie. Forma cea mai grosieră pe care poate să o îmbrace monada este mineralul. Ea stagnează acolo foarte mult timp, pînă trece în forme mai subtile, mai puţin grosiere, ameliorate, în progres. Această mişcare de ascensiune se numeşte Evoluţie. Toate aceste forme, corpuri sau vehicule, sînt repartizate în şapte grupuri distincte; acestea sînt cele şapte Regnuri ale Naturii. Trei se găsesc pe linia descendentă a involuţiei, acestea sînt cele trei Regiuni Elementale. Cel mai de jos, Regnul Mineral, indică punctul de cotitură. Celelalte trei, pe linia ascendentă, de perfecţionare a formelor, sînt Regnurile Vegetal, Animal şi Uman. Fiecare regn este sub direcţia uneia din marile Ierarhii. Lucrătorii lor, spiritele naturii, prepară, combină şi fasonează formele, corpurile, organele, moleculele, celulele, cu o miraculoasă artă, după modelul furnizat de Ierarhia corespunzătoare şi totdeauna în vederea constantei evoluţii. Dacă analizăm o floare, admirăm organele create pentru diverse funcţii, vom înţelege măestria spiritelor naturii. Spiritele naturii, nu întotdeauna sînt amice omului, căci omul pustieşte şi distruge opera lor, omorînd animalele, vegetaţia, etc. Din contră, ele secundează persoanele care respectă legile naturii şi, se zice atunci, că ele au mînă fericită în grădinărit. Să respectăm tot ce are viaţă. Plantele şi animalele sînt fraţii noştri minori, căci aceeaşi unică Viaţă ne animă pe toţi.

Sfîntul Ioan ne arată: „La început era Cuvîntul, şi Cuvîntul era la Dumnezeu... Cuvîntul prin care toate lu-

crurile au fost create". Logos, Davar, înseamnă cuvînt, verb, acțiune, adică Dumnezeu. Toată creația, toate forțele naturii sînt vibrații, de intensități și lungimi de undă diferite. Dacă se freacă cu un arcuș marginea unei plăci subțiri de metal sau de sticlă, acoperită cu o pulbere fină, aceasta, sub influența vibrațiilor va intra în mișcare. Îndată liniile, unghiurile, figurile geometrice vor apare din ce, în ce mai pronunțat. „Creînd lumea, Dumnezeu a geometrizat", zicea Pithagora. Clervoianții ne spun, că în materia subtilă, vibrațiile muzicale produc formele cele mai frumoase, cele mai armonioase, de lumină, de culoare.

Există șapte centre de energie cosmică, dar în raport cu subtilitatea materiei și rapiditatea vibrațiilor, forțele lumilor superioare sînt cu mult mai energice, mai puternice. Vibrațiile materiei fizice dense sînt lente, astfel, frecvența cea mai mică pe care o percepe urechea omului este de două vibrații pe secundă, pe cînd, vibrațiile radio-activități sînt de catralioane pe secundă. Forțele cosmice, sînt aceleași mari inteligențe, care primesc energiile vitale de la Logos și le transmit în toate direcțiile, prin unde vibratorii.

La om, există vibrații corespunzătoare cu cele ale Universului, acestea sînt vibrațiile noastre eterice, emoționale, mentale, spirituale. Omul perfect devine stăpînul forțelor naturii. Fiecare vibrație prezintă totdeauna aceste trei elemente: sunet, culoare și număr. Sîntem scufundați într-un ocean de vibrații, forțe creatoare, modificatoare și dezintegrante a formelor. Noi nu percepem decît un mic număr de vibrații. Acelea ale lumilor superioare ne vor scăpa încă multă vreme. Pentru ca noi, să ajungem, să percepem un mai mare număr de vibrații, trebuie să evoluăm prin dezvoltarea cunoștinței și a conștiinței.

Materia din care se constituie cele trei Regnuri Elementale se numește Esență elementală. Ea aparține lumii mentale superioare, lumii mentale inferioare sau concrete și lumii astrale. Această esență elementală este înzestrată cu o mare mobilitate. Ea este foarte sensibilă la vibrațiile gîndurilor noastre, emoțiilor noastre, din care își constituie, de fapt, vehiculul, forma. Cu ajutorul imaginației noastre, noi constituim, cu ea, imaginea, portretul, asemă-

narea exactă a persoanelor şi lucrurilor pe care noi le gîndim, sau mai bine, ce ne imaginăm şi creăm prin ea însăşi. S-a ajuns să se fotografieze aceste forme obiective.

Tendinţa de neînvins a esenţei elementale este de a se coborî în materia fizică. De aici, la persoanele puţin evoluate, această înclinare irezistibilă a gîndurilor lor, a plăcerilor lor, instinctelor lor (exprimată în esenţa elementală) pentru tot ce priveşte materia, satisfacţia, plăcerile simţurilor carnale, etc. La toate aceste tentaţii, nu diavolul este cauza, este o lege a naturii care ne obligă, pentru a evolua, la energice şi constante eforturi. Aceasta este lupta teribilă între spirit şi materie, în care mult timp victoria este a materiei. Puţin cîte puţin, după înfrîngeri nenumărate, spiritul îşi stabileşte stăpînirea sa. În timpul miilor de vieţi, noi gustăm astfel din fructele arborelui ştiinţei binelui şi răului, pentru a dobîndi, în fine, discernămîntul şi a face o liberă alegere. Acesta este rolul conştiinţei noastre.

Mineralul nu este inert, nu este de loc materie fără viaţă. Dumnezeu doarme în mineral. Monada este prezentă, dar aşa de strîns încătuşată, că ea nu se manifestă decît foarte slab. Îi trebuie lovituri violente, repetate. Dar ea răspunde excitaţiilor electrice şi se înregistrează în mod grafic vibraţiile sale. Aşadar, în mineral, se produce deşteptarea conştiinţei monadei. Ştiinţa o constată, este cunoscută oboseala, boala, otrăvirea metalelor. Din ciocnire, flacăra ţîşneşte din piatră, din metal; şi focul este manifestarea cea mai înaltă, în această lume. Focul este puterea creatoare a formelor, în acelaşi timp şi puterea destructivă prin excelenţă, prin arderea vie sau lentă. În mineral, monada dezvoltă Conştiinţa Atomică. Monada evadează din mineral prin sfărîmarea pietrelor şi stîncilor, sub acţiunea eroziunii, a mişcărilor seismice, erupţii vulcanice, nutriţia plantelor, etc. Devenită liberă, monada se reîmbracă în forme mai puţin grosiere, mai puţin dense, ameliorate deja, în progres constant. Dar această trecere în regnul vegetal îi va permite să dezvolte Conştiinţa Instinctivă.

În regnul vegetal, monada va înzestra corpul său fizic cu organe de nutriţie, de respiraţie, de circulaţie şi organe

minunate de reproducere prin care se asigură conservarea individului și a speciei sale. Cu timpul se formează corpul astral sau corpul sensibilității. Acesta este sufletul, mai mult sau mai puțin adormit, în vegetal. Toate plantele din aceeași specie aparțin unui suflet comun, unui suflet-grup, centrul tendințelor și nevoilor comune, embrionul instinctului. Vegetalul este o ființă viețuitoare; naște, crește și se reproduce; simte, suferă, este bolnavă și moare, numai ca formă.

Corpul fizic, al animalului, are organe perfecționate, mișcare voluntară, sub dependența unui dublu sistem nervos. Simțurile dobîndesc, la unele specii, o ascuțime deosebită. Corpul astral este dezvoltat. Exprimă sentimente, emoții de atașament, fidelitate, sacrificiu, ca și mînie, răzbunare, ură. Sufletul animal este deci compus din corp astral. Sufletul-grup cuprinde toate animalele din aceeași specie. El este centrul acestor instincte admirabile ce îmbogățesc experiențele fiecărui subiect. La animalele superioare, acest suflet-grup se subdivide pînă ce nu mai conține decît un singur individ. Atunci s-a individualizat; cu timpul monada sa va îmbrăca forma umană.

Din punct de vedere al formei, omul, reprezintă o treaptă superioară regnului animal, este animalul-om. Dar o însemnată diferență îl separă. Corpul omului este un corp de operă mecanică, creierul său, simțurile sale dobîndesc puteri și facultăți însemnate. El posedă vorbire articulată. Corpul său astral, se dezvoltă și se organizează pentru a exprima, cu forță sau delicatețe, senzațiile, sentimentele, emoțiile. Dar, la început exprimă calitățile materiei: instincte, dorințe, pofte, pasiuni violente. Lupta este teribilă între Viață și materie, între Spirit și carne. Dar, omul, este prevăzut cu inteligență și atributul său principal Rațiunea. El poate deosebi binele și răul și își dezvoltă fără încetare inteligența și conștiința. Ajunge să se cunoască pe sine însuși și să ia în mîini propria sa evoluție. El posedă de asemenea primul corp subtil care să nu fie supus morții, acesta este Corpul Gîndirii Abstracte (Corp Cauzal, Manas), care poartă imprimate rezultatele activității tuturor vieților sale anterioare, adevărate cauze, ale căror efecte se vor manifesta în viețile

următoare. Acolo este omul adevărat, nemuritor, Eul Superior, constituit din cele trei sub-planuri superioare ale mentalului (Regiunea Gîndirii Abstracte). Toate celelalte corpuri inferioare, fizic, astral, mental concret, nu au decît durata unei singure existenţe. Ele formează Personalitatea Inferioară, Masca pe care actorul nemuritor o ia la începutul fiecărei încarnări pentru a juca un rol nou necesar evoluţiei sale.

Regnul uman propriu zis începe la naşterea Omului spiritual, cînd al treilea val al vieţii coboară asupra monadei (primul aspect). Tatăl Ceresc coboară asupra fiului său mult iubit şi îi dă puteri divine. Inteligenţă înzestrată de o intuiţie măreaţă, iubire curată, voinţă puternică. Cunoaşterea unora din lumile superioare, etc. De aici, materia este învinsă. Ea va fi totală, cînd omul îşi va dezvolta, prin munca Eului asupra vehiculelor inferioare, Corpul Budhic şi Atmic, şi va înainta spre Sînul Divinităţii. În ce priveşte formele, ele vor continua să se perfecţioneze. Omul va fi prevăzut cu al şaselea şi al şaptelea simţ.

Există trei tendinţe, calităţi ale materiei, trei Gunas: Tamas = Inerţia, Rajas = Mişcarea, Sattwa = Echilibrul. Tamas înseamnă inerţie, ignoranţă, întuneric, lene. Ea se manifestă prin nepăsare, trîndăvie, toropeală, repulsie pentru orice activitate fizică sau intelectuală. Acestea au fost caracteristicile primilor oameni, şi sînt încă acelea ale popoarelor sălbatice sau ale sufletelor tinere care constituie pătura de jos a populaţiei marilor noastre oraşe. Rajas se manifestă prin mişcare, activitate, acţiune, sforţare, stăruinţă, voinţă, impusă pentru satisfacerea instinctului, a dorinţei, a pasiunilor, etc. Sattwa este echilibrul este Adevărul ce însoţeşte liniştea, blîndeţea, puritatea, bucuria, fericirea, mulţumirea.

Adevărul, pasiunea şi ignoranţa vor lupta între ele şi din preponderenţa sau din insuficienţa uneia din Gunas, decurg calităţile bune sau rele ale omului, favorabile evoluţiei sale. Astfel: Adevărul se naşte din înfrîngerea pasiunii şi a ignoranţei. Pasiunea se naşte din înfrîngerea ignoranţei şi a Adevărului, şi ignoranţa se naşte din înfrîngerea Adevărului şi pasiunii.

Dînd ascultare instinctului de conservare al vieţii lor, primii oameni au trebuit să mănînce şi să se apere. Ei deveniră vînători şi pescari, dar pentru a prinde prada lor au fost nevoiţi să-şi fabrice arme, curse, etc. Pentru a-şi apăra viaţa şi resursele lor, au avut de luptat contra animalelor. Acestea erau alungate din grote şi peşteri unde, îşi făcea omul locuinţă. Necesitatea a născut ingeniozitatea, prin care au descoperit secretul meşteşugurilor. Se năşteau tot mai multe nevoi, a căror satisfacere necesita muncă regulată, călăuzită de inteligenţă. Cînd s-a dezvoltat societatea, cînd oamenii trăiau în triburi sau oraşe, în inima celor mai puternici, celor mai iscusiţi s-a născut mîndria, ambiţia, setea de a domina, de a stăpîni asupra altora, de a le răpi ceea ce posedau pentru satisfacerea propriei lor lăcomii. Forţa, viclenia, furtul, răpirea, au fost mijloacele lor de acţiune. Dar ei au provocat, în rîndul celor supuşi, rezistenţa, invidia, gelozia, mînia, răzbunarea. Au fost lupte, învingeri, victime. Pe scurt, cele mai violente pasiuni dezlănţuiră violenţa faptelor. Violenţa necesară, indispensabilă pentru a învinge trîndăvia, inerţia, ignoranţa. Morala nu apăruse încă. În epoca noastră civilizată, instinctul conservării şi necesitatea de a face faţă exigenţelor vieţii, se traduce prin activitatea fizică şi intelectuală, munca zilnică. Ele au drept imbold, interesul personal, lăcomia cîştigului, luxul, plăcerile şi onorurile, ambiţii folositoare, necesare de a smulge omul din ignoranţă, lene, inerţie. Dar marea mulţime ar trăi fără să lucreze, în dulcele repaos şi în satisfacerea plăcerilor. Mai curînd sau mai tîrziu aceşti întîrziaţi vor fi deşteptaţi prin imboldul durerii, suferinţli, a încercărilor. Astfel din trîndăvie se dezvoltă pasiunea, care va duce la cunoaştere şi la Adevăr. Puţin cîte puţin, munca devine legea planetei. S-a recunoscut că ea este sursa inepuizabilă a îndestulării, a prosperităţii, a independenţei. Ea procură sănătatea fizică şi morală, dezvoltarea intelectuală, mulţumirea. Oamenii au descoperit, prin observaţie, studiu, ştiinţă, alte adevăruri, care au exercitat asupra lor o atracţie irezistibilă, deoarece le procura o bucurie dulce, curată; intensă, o fericire necunoscută pînă atunci. Iată pentru ce savantul, inventatorul, filantropul, omul evoluat,

consacră timpul, energia şi viaţa sa descoperirii adevărurilor înalte, pentru binele umanităţii. Independent de glorie, de onoare, de bucuria serviciilor aduse, sforţările lor stăruitoare produc o mare dezvoltare intelectuală, ei cuceresc intuiţia, care se dezvoltă pînă la geniu, instrumentul, prin care cuceresc Adevărul Suprem. Intuiţia le permite să perceapă direct adevărul în lumea vizibilă şi în lumile superioare. Ei se apropie fără încetare de Adevărul Suprem sau Conştiinţa Divină. În fine, într-o zi vor pătrunde Realitatea Unică, singurul lucru care în tot Universul se sustrage influenţelor modificatoare ale Gunelor. Peste tot şi totdeauna, trebuie să respectăm Adevărul, să-l căutăm, să-l exprimăm. Să avem deci, justeţea gîndurilor, a sentimentelor, exactitatea în vorbă, îndreptarea în conduită. Şi, deoarece pasiunea acoperă şi distruge Adevărul, să avem mereu gînduri pure şi dorinţe înalte şi curate. Să luptăm contra ignoranţei, a minciunii sub toate formele sale. Minciuna desfigurează, ofileşte tot ceea ce atinge, ea este un principiu al morţii. Adevărul este principiul vieţii, El este însăşi viaţa.

Cosmosul este format din cele patru Universuri, aşezate în formă de cruce şi avînd o mişcare de rotaţie în jurul Laboratorului Central, sediul Tatălui nostru Creator.

Universul este împărţit în şapte planuri, lumi, sfere, stări de conştiinţă. Aceste sfere sînt concentrice şi interpenetrante, se străbat unele pe altele; dar planurile inferioare, nu pot pătrunde şi influenţa planurile superioare.

Aceste sfere, lumi, planuri sau stări de conştiinţă sînt:

1. Lumea lui Dumnezeu;
2. Lumea Spiritelor Virgine;
3. Lumea Spiritului Divin (Atmică);
4. Lumea Spiritului Vital (Budhică);
5. Lumea Gîndirii (Manasică, Cauzală);
6. Lumea Emoţională, a dorinţei (Astrală, Terestriană);
7. Lumea Fizică.

Omul are mai multe corpuri sau vehicule prin care e în stare să se exprime, să se manifeste pe diferitele planuri. În stadiul actual al evoluţiei, omul, are un Corp Fizic, — format din Corpul Chimic Dens şi din Corpul

Eteric sau Vital, — prin care se manifestă în Lumea Fizică. Un corp Emoţional, al Dorinţei, prin care vieţuieşte în Lumea Dorinţelor şi a Sentimentelor. Şi, un Corp Mental al Gîndirii Concrete, prin care se exprimă în Lumea Gîndirii Concrete. Cei care au atins un anumit grad evolutiv, au dezvoltat şi un Corp Mental al Gîndirii Abstracte, Manas, prin care se exprimă în Lumea Gîndirii Abstracte. În sfere mai înalte decît cea a gîndirii abstracte, omul, încă nu are vehicule, doar în stare de germene. Prin iniţiere, spiritualizare, prin munca pe care Eul, Scînteia Divină, o exercită asupra vehiculelor inferioare, a sufletului, iau naştere aceste vehicule. Cultura, artele, religia, întreaga strădanie şi suferinţă a omenirii, au ca ţintă această stăpînire a Eului asupra sufletului.

Sufletul omenesc este format din Corpul Mental Inferior şi Corpul Astral, care împreună cu Corpul Fizic, formează Personalitatea Inferioară. Spiritul este format din Corpul Mental Superior (Manas, corp Cauzal), Spiritul Vieţii (Budhi) şi Omul Spirit (Atma), care trebuie să se nască, să crească, să se dezvolte în noi pînă la Statura completă a lui CHRIST, pînă la Chipul şi Asemănarea Lui Dumnezeu. Căci, omul perfect, posedă cele trei aspecte ale Logosului: Inteligenţa creatoare, Iubirea perfectă şi Voinţa atotputernică.

Personalitatea reflectă în mod grosier pe omul spiritual. Astfel, Mentalul nostru inferior (inteligenţa concretă) cu facultatea sa, Raţiunea, este reflexul atenuat al Mentalului superior (inteligenţa abstractă) cu Intuiţia, drept facultate. Corpul Astral (corpul dorinţelor şi pasiunilor, este reflexul grosier, foarte imperfect al corpului Budhic (Iubirea pură). În fine, corpul nostru fizic, sau al acţiunii, suferă din ce, în ce, mai mult influenţa Voinţei, pînă ce devine instrumentul său supus.

Omul spiritual, sau divin, este nemuritor, indestructibil, în timp ce personalitatea cu cele trei corpuri ale sale, se naşte, trăieşte şi moare. În acest fel este supus la moartea corpului fizic, la moartea corpului astral şi la moartea corpului mental. Reîntorcîndu-se în lumile lor respective, atomii noştrii fizici, astrali şi mentali, pe care noi i-am făcut să evolueze cîte puţin, îmbunătăţesc ma-

teria acestei lumi şi o fac să evolueze. Este principiul fraternităţii răspîndit în întreg universul. Fiecare din noi sîntem o celulă a lumii, şi, ca atare, trebuie să ia parte la viaţa sa evolutivă. Aici apare o responsabilitate mutuală şi colectivă pentru toţi oamenii.

Necunoscînd decît corpul fizic cu instinctele sale, pasiunile sale pe care le exprimă, personalitatea, se crede om veritabil. Ea crede că găseşte fericirea în satisfacerea tuturor poftelor şi dorinţelor materiale; dar ele nu-i procură decît bucurii, plăceri fugitive, care se transformă în oboseală, suferinţe, dureri, boli şi dezgust. Personalitatea se înfricoşează, se dezolează numai cugetînd la gîndul morţii, la distrugerea corpului său fizic. Corpurile subtile ale omului nu sînt distincte, ele se întrepătrund ca şi lumile din care îşi împrumută materialul. Aceste trei corpuri laolaltă au forma unui ou, numit Aura sau Oul Auric, în care corpul fizic ocupă centrul.

2. LUMEA FIZICĂ

Lumea fizică, de asemenea se împarte în şapte regiuni, care se împart şi ele în două diviziuni principale şi anume:

a. *Regiunea Chimică*
1. Solide
2. Lichide
3. Gazoase

b. *Regiunea Eterică*
4. Eterul Chimic
5. Eterul Vital
6. Eterul Lumină
7. Eterul Reflector

Deci, lumea fizlcă, se prezintă sub şapte stări: solidă, lichidă, gazoasă şi cele patru stări eterice, din ce, în ce mai subtile. Aceeaşi materie poate să treacă prin cele şapte stări şi să revină la starea iniţială, sub influenţa forţelor naturii.

Asistăm, zilnic, la diferite schimbări ale stării materiei. Căldura preface gheaţa în lichid şi în vapori, focul preface lemnul în gaz şi eter, etc. Dar, la baza diferitelor stări şi

forme stă mereu Atomul, unitatea constituantă. Astfel se adevereşte unitatea materiei ca principiu fecund în descoperirile ştiinţifice. Atomul fizic dezintegrat dă naştere materiei astrale, prin dezintegrarea atomului astral obţinem materia mentală, şi aşa mai departe, pînă cînd, în cele din urmă, se ajunge la Materia Primordială. Marii Adepţi, Maeştrii Înţelepciunii, prin puternica lor voinţă şi prin perfecta lor cunoaştere a legilor naturii, pot dematerializa şi materializa corpurile fizice, propriul lor corp, etc. Cuvîntul „miracol" îi face să surîdă şi subliniază ignoranţa acelora care întrebuinţează acest cuvînt.

Atomul este un vîrtej de energie, de Viaţă, de Spirit şi este format de al treilea aspect al trinităţii: Inteligenţa creatoare. El are o formă sferică, foarte turtită la cei doi poli, din cauza vitezei uimitoare de rotaţie în jurul axei sale. Are şapte şiruri de spirile, care, la fiecare rond intră pe rînd în activitate. Atomul este vizibil ochiului spiritual. Fiecare atom este înconjurat de un înveliş de eter şi sînt independenţi. Datorită vitezei mari de rotaţie, atomul, dezvoltă o energie colosală. Astfel, deci materia nu este decît mişcare, pe care vechii înţelepţi o numeau marea iluzie (maya).

Eterul Chimic, are două însuşiri, un binar, pozitiv şi negativ, două elemente care în manifestările lor constituie un cîmp de acţiune al forţelor de asimilaţie şi excreţie, atracţie şi repulsie, simpatie şi antipatie, aşa precum în chimie valenţele exprimă un echilibru în compoziţia corpurilor.

În ce priveşte, asimilaţia este deci procesul ce se exprimă prin forţele care lucrează prin polul pozitiv, dinamic sau activ; şi prin a cărui acţiune, diferitele elemente nutritive ale alimentelor sînt încorporate în plantă, animal sau om, adică în fiinţele ce populează planul fizic, material.

Polul negativ, static sau pasiv, provoacă printr-o forţă asemănătoare, a eterului chimic, excreţia din corp, a particulelor inutilizabile ale alimentelor. Un exemplu al acestui mecanism ni-l oferă aparatul excretor şi respirator.

Ca şi eterul chimic, Eterul Vital are polul său negativ şi polul pozitiv supus legii polarizării. Forţele pozitive,

CELE ŞAPTE LUMI (SFERE)					Vehiculele Omului	
Lumea Lui Dumnezeu Sfera Centrală		Cuprinde 7 Regiuni				
Lumea Spiritelor Virgine		Această lume cuprinde 7 regiuni şi este sediul Spiritelor Virgine; de cînd ele au fost diferenţiate în Dumnezeu înaintea pelerinajului lor prin materie.				
Lumea Spiritului Divin		Această lume cuprinde 7 regiuni şi este sediul cel mai înalt de influenţă spirituală în om.			Spirit Divin (Atma)	Eul
Lumea Spiritului Vital		Cuprinde 7 regiuni şi este sediul celui de-al doilea aspect al spiritului triplu din om.			Spirit Vital (Budhi)	
Lumea Gîndirii	Regiunea Gîndirii Abstracte al III-lea Cer	7	Regiune ce conţine ideea-germen a formei în minerale, plante, animale şi om.		Spirit Uman (Manas superior) (Cauzal)	
		6	Regiune ce conţine ideea-germen a vieţii în minerale, plante, animale şi om.			
		5	Regiune ce conţine ideea-germen a dorinţei în minerale, plante animale şi om.			
	Regiunea Gîndirii Concrete al II-lea Cer	4	Regiune ce conţine energia arhetip şi intelectul uman. Este punctul prin care spiritul se reflectă în materie.		Intelectul (manas inferior)	Puntea de legătură dintre Eu şi Personalitate
		3	Regiunea arhetipurilor dorinţelor şi emoţiilor.			
		2	Regiunea arhetipurilor vitalităţii universale.			
		1	Regiunea arhetipurilor formei.			
Lumea Dorinţei	Primul Cer	7	Regiunea: Puterea Sufletului.	Atracţia	Corpul Dorinţei (Astral) (Terestrian)	Personalitatea
		6	Regiunea: Lumina Sufletului.			
		5	Regiunea: Viaţa Sufletului.			
	Reg. centrală a L. Dorinţei	4	Regiunea: Sentimentelor.	Interes, Indiferenta		
	Purgatoriul	3	Regiunea: Dorinţei.	Repulsia		
		2	Regiunea: Impresionabilităţii.			
		1	Regiunea: Pasiunilor şi Dorinţelor josnice.			
Lumea Fizică	Regiunea Eterică	7	Regiunea: Eterul Reflector, memoria naturii.		Corpul Vital (Eteric)	
		6	Regiunea: Eterul Lumina, — percepţia senzorială.			
		5	Regiunea: Eterul Vital, — reproducerea.			
		4	Regiunea: Eterul Chimic, — asimilaţia şi excreţia.			
	Regiunea Chimică	3	Regiunea: Gazoasă.		Corpul Fizic	
		2	Regiunea: Lichidă.			
		1	Regiunea: Solidă.			

active, dinamice, produc indivizi de sex masculin; iar cele negative, pasive, statice, produc indivizi sau elemente feminine.

Aceste două elemente, Legea Dualității, stau la baza întregii creații.

De asemenea, Eterul Lumină posedă doi poli. Polul pozitiv produce căldura sîngelui animal, producînd căldura proprie individuală. Forțele pozitive activează circulația sîngelui la animalele cu sînge rece; iar plantelor le activează sucurile.

Orice eveniment petrecut lasă imaginea sa neștearsă în Regiunea Eterului Reflector, care este oglinda vieții ce înregistrează orice pas al vieții noastre fizice și pe care o vom privi desigur, în momentul morții fizice, la ruperea cordonului sau firului de argint, ce leagă sufletul de corpul fizic, bucurîndu-ne sau suferind prin acțiunea legii cauzei și a efectului (karma).

Nu însă aici este adevărata memorie eternă a naturii, ci numai reflexul ei. Realitatea este în planul gîndirii (mental).

Sîntem aduși în această lume fizică, de către Entitățile superioare, sublime (Îngeri, Arhangheli, Heruvimi) pentru ca să îndeplinim Voința Divină, pentru perfecționarea și evoluția noastră și a întregului.

Corpul fizic permite conștiinței noastre, de a cunoaște lumea fizică din care culege vibrații prin intermediul organelor senzoriale și a sistemului nervos. Creierul este centrul receptor al vibrațiilor externe numite senzații, el este centrul transmițător al vibrațiilor interne, numite sentimente, dorințe, emoții și gînduri, pe care le exprimă. El se extinde prin organele senzoriale, prin organele de acțiune (mînă, picior, etc.) și prin simțul intern, Mentalul, care dă existența sintetică a senzațiilor și sentimentelor. Dar, sistemul nervos cerebro-spinal trebuie să fie sensibilizat, făcut bun conducător, prin intermediul corpului eteric. Cît despre predecesorul și coajutorul său, sistemul nervos simpatic, are acum sub stăpînirea sa toate funcțiile organice. Și după cum arată numele său, el este în strînsă legătură cu corpul astral, sau corpul sensibilității, al simpatiei și antipatiei, al dorințelor.

În compoziţia materiei fizice, intră particule din toate gradele de densitate ale regiunii chimice şi eterice. Totuşi, lumea fizică şi corpul fizic al omului are două diviziuni foarte nete; de o parte, corpul dens compus din solide, lichide şi gaze; de altă parte, corpul eteric sau dublul alcătuit din cele patru grade mai subtile ale materiei fizice. Corpul fizic al omului este acea parte prin care omul se aseamănă cu lumea minerală, activînd în el aceleaşi substanţe şi energii ca în mineral, dar activitatea lor în cursul vieţii este pusă într-o slujbă mai înaltă de către corpul eteric. După moarte, cînd corpul eteric sau vital se retrage din corpul fizic, acesta este supus fenomenelor ce se desfăşoară în regnul mineral. Corpul eteric, deci, este cel care duce în corpul fizic o luptă neîncetată împotriva substanţelor şi energiilor minerale, de îndată ce încetează această luptă, prin moarte, începe descompunerea, activitatea minerală propriu-zisă.

Corpul Eteric, este de asemenea un corp fizic, pentru că este compus din materia celor patru stări eterice. Fineţea sa îl face invizibil acelora care nu posedă clervoianţa eterică, dar această subtilitate îi permite să pătrundă în mod intim în toate părţile corpului carnal, şi mai ales în nervi. De aceea el ia forma grosieră a corpului carnal, a cărui căptuşeală, dublu, devine. El îi dă sensibilitate corpului fizic, punîndu-i nervii în relaţii directe şi constante cu corpul astral, centru real al senzaţiilor şi sentimentelor.

Corpul vital este arhitectul corpului fizic dens, pătrunzînd şi înconjurînd fiecare atom, astfel menţinînd structura şi forma sa fizică. La baza fiecărui organ, ţesut sau celulă fizică se găseşte matricea sa eterică. Astfel, el serveşte de mijlocitor sau de punte între corpul fizic dens şi corpul dorinţei. Orice senzaţie primită din mediul înconjurător, prin organele de simţ, trece din creierul fizic prin „creierul eteric" spre corpul astral, ajungînd astfel la conştiinţa noastră. De asemenea transmite în creierul fizic şi în sistemul nervos conştiinţa nivelurilor astrale şi superioare astralului.

Prin corpul eteric, sistemul nervos şi corpul întreg primesc Suflul vieţii, de la Logos, Viaţa unică, Prana so-

lară de care noi sîntem impregnaţi prin undele vibratorii ale Soarelui. Această Prana este cea care determină mişcarea respiratorie. O parte din prana asimilată prin respiraţie o primeşte sistemul nervos, acoperindu-l cu un mic înveliş trandafiriu; altă parte o primeşte inima, şi prin artere, diferitele părţi ale corpului. Viaţa soseşte sub acest duplu curent, însufleţeşte materia fizică, care ar fi rămas inertă fără aceasta. Prin urmare avem datoria unei vieţi recunoscătoare către Logos, care fără încetare ne dăruieşte viaţa Sa. Cu cît vom asimila prana, cu atît vom poseda viaţa, forţa, sănătatea şi acea energie care se numeşte Magnetism.

Corpul eteric formează în jurul corpului dens o aură eterică sau aura sănătăţii (barometrul sănătăţii noastre) şi o depăşeşte cu cîţiva centimetri, în funcţie de sănătatea şi vitalitatea fizică. În caz de boală, indispoziţie, radiaţiile aurel se înclină spre pămînt. Deprimarea fizicului corespunde deprimării morale şi intelectuale. Această aură are o culoare albastră sau violet cenuşie. slab luminoasă, grosolană sau fină, după cum corpul fizic dens este grosolan sau dens. Toate cele patru categorii de materii eterice, trebuie să intre în compoziţia dublului eteric, însă proporţiile pot varia după gradul de puritate al persoanei respective.

Aşa cum corpul fizic al omului este comun cu mineralele, corpul eteric este comun cu plantele.

Cu toate că e indispensabil vieţii corpului fizic, corpul vital nu e propriu zis un vehicul de conştiinţă independent, în care omul să poată trăi şi funcţiona. El nu are decît o conştiinţă de somn, difuză, ce aparţine tuturor părţilor sale, asemănătoare conştiinţei plantelor, a regnului vegetal. Nu are mentalitate şi cînd se separă de contrapartea sa densă, nu poate servi deloc, de mijlocitor mentalităţii. Cum el este vehiculul nu al conştiinţei mentale ci al pranei, nu se poate separa de particulele cărora le transmite curenţii vitali, fără ca sănătatea să nu sufere. La persoanele normale şi sănătoase, separarea corpului vital de cel dens e dificilă şi dublul este incapabil să se depărteze de corpul căruia îi aparţine. La mediumi, desprinderea se petrece destul de uşor, materia sa eterică

formînd materia primă a numeroaselor fenomene de materializare. De asemenea, această despărţire intervine în caz de accident, moarte, anestezieri, etc. Corpul eteric formînd puntea de legătură între creier şi corpul astral (sufletul senzaţiei), consecinţa expulzării lui din corpul fizic dens, prin anestezice, este insensibilitatea. Pe de altă parte, materia eterică astfel expulzată înconojoară corpul astral şi amorţeşte şi conştiinţa acestui vehicul; astfel, cînd acţiunea anesteziculni încetează, în conştiinţa cerebrală nu mai rămîne, în general, nici o amintire a timpului petrecut în vehiculul astral. O stare de sănătate precară sau de excitare nervoasă pot de asemenea să determine separarea aproape completă a dublului eteric de contrapartea sa densă.

După moartea corpului fizic, corpul eteric se separă de corpul carnal în 15—36 de ore. Pînă la separarea completă, întoarcerea la viaţă este posibilă. Devenit liber, el rătăceşte în camera mortuară sau cimitir pînă cînd se dezintegrează şi reintră în atmosfera eterică.

Deoarece corpul eteric este de natură fizică, se supune la legile şi influenţele lumii fizice. Astfel, temperatura, alimentaţia, alcoolul, narcoticele, etc. influenţează starea corpului vital. Consumatorii de carne au pasiuni violente, pentru că ei absorb eterurile animale. Băuturile alcoolice sînt adevărate anestezice care duc la insuficienţa pranei şi se manifestă prin amorţire, paralizie progresivă. Energia vitală la sfîrşit, beţivul cade ca o masă inertă, nesimţitoare. Aceasta din cauza suprimării comunicaţiei dintre sistemul nervos şi corpul astral şi prin urmare cu corpul mental, sediul inteligenţei.

Ca materie fizică şi ţinînd seamă de fluiditatea sa, corpul nostru eteric, încărcat de magnetismul nostru, se scurge din corp, prin ochi, vîrful degetelor, mai ales prin acţiunea voinţei noastre. În apropierea unui om sfînt, viguros ne vom simţi mai puternici şi mai sănătoşi. Din contră, sîntem epuizaţi de unele persoane bolnăvicioase, triste, împovărate, ursuze, care ne absorb magnetismul nostru şi ni-l cedează pe al lor. Bolile au la baza lor un rău magnetism. Hipnotismul este deopotrivă periculos pentru subiect şi pentru operator, mai întîi din punct de

vedere fizic, dar şi din punct de vedere moral şi spiritual, îşi atrag responsabilităţi foarte grave. Dublul nostru organism fizic este un instrument preţios, pe care trebuie să-l întreţinem cu o mare grijă. Trebuie să fie sănătos, purificat şi să evităm orice exces, repaosul este tot aşa de folositor ca şi munca.

Trăim în lumea materială într-o adevărată şcoală practică a propriilor noastre forţe, de realizarea unui plan trasat de cei de o înaltă iubire şi o înaltă conştiinţă cosmică a fraternităţii, precum lucrătorul execută planul conceput de arhitect.

Planeta pe care experimentăm, în prezent, nu este singura şcoală, ea este doar o clasă din imensa universitate cosmică.

Spiritul nostru este distinct de materie, de forma pe care şi-o creează spre a-i servi de vehicul pentru explorarea planului fizic. Omul este fiinţa spirituală şi nematerială, în corpul de carne şi oase este un spirit care a venit din lumea nevăzută pentru a experimenta în acest costum de cosmonaut numit corp omenesc şi el se reîntoarce în momentul în care şi-a îndeplinit misiunea terestră.

Omul trebuie să-şi simtă dualitatea fizică-spirituală, trebuie să-şi asculte fiinţa lăuntrică, să o solicite şi să ştie că are o responsabilitate în creaţie. Trebuie să-şi respecte corpul şi să-şi îngrijească sufletul. Să ştie că sufletul se hrăneşte cu Respiraţia Divină şi trupul cu alimente. Trupul e templul sufletului şi nu trebuie afumat şi nici turmentat şi ameţit. El serveşte de vehicul terestru.

Din necesităţile lui naturale tineretul face astăzi scene de orgii şi dezmăt. Din conştiinţa nedeschisă către Adevăr rezultă crime şi tot felul de atentate la bunul altor persoane.

De aici se vede necesitatea evoluţiei şi necesitatea aşezării vieţii pe noi percepte. Educatorii trebuie să primească această învăţătură şi apoi să fie în măsură să educe pe alţii.

Biserica nu face nici atît, căci l-a despărţit pe om de Dumnezeu şi pe Unul l-a lăsat în Cer, iar pe celălalt pe pămînt.

Pămîntul şi toate planetele sînt casele Cerului, unde Dumnezeu îşi spune cuvîntul şi însăşi faptul că sîntem pe un glob ca acesta, este semnul că sîntem într-o galaxie în Creaţia Tatălui şi sîntem fiinţe spirituale.

Dumnezeu trăieşte în noi prin Scînteia Divină ce ne animă aceste corpuri, în care ne aflăm, sîntem fiinţe cosmice şi nu fiinţe de lut, de o anumită naţionalitate sau rasă.

3. LUMEA DORINŢEI

Corpul Astral este sediul real al senzaţiilor, al sentimentelor noastre. Foarte sensibil la vibraţiile instinctelor noastre, dorinţe, pasiuni şi gînduri concrete, materia sa subtilă îi răspunde prin mişcări, culori şi imagini.

Corpul dorinţei, sau Kama, este strîns legat de mentalul concret, sau Manas inferior, pentru a forma Kama-Manas, caracteristic personalităţii inferioare, al egoismului, pasiunii şi viciilor. El este compus din materia lumii astrale, (fluid terestrian), care ca şi cea a lumii fizice prezintă şapte sub-planuri, corespunzînd stărilor solidă, lichidă, gazoasă şi eterică. Orice pasiune, orice sentiment josnic, se exprimă în materia astrală cea mai densă, cea mai întunecoasă, prin culori murdare. Mînia se exprimă prin roşu foarte închis. Orice sentiment pur, înălţat, delicat, nobil, ideal, împrumută, pentru a se exprima, materia subplanurilor superioare cea mai subtilă, cea mai fină, cea mai frumoasă. Iubirea maternă ia culoarea trandafirie. Fiecare emoţie, sentiment, are culoarea sa caracteristică. Clervoiantul citeşte astfel ca într-o carte deschisă în caracterul nostru moral. Orice ipocrizie devine inutilă, căci se trădează ea însăşi prin culoarea sa. Omul evoluat, altruist, dezinteresat, posedă un corp astral limpede, strălucitor, de culori şi forme pure şi armonioase, admirabile în aspect şi mişcare.

Datoria noastră este să purificăm corpul astral. Dacă vom avea sentimente pure, sincere eliberate de orice egoism, îndreptate către fraternitate şi gînduri înalte, no-

bile, dezinteresate, atunci, materia astrală cea mai subtilă va pătrunde în corpul nostru astral, şi va alunga din noi materia grosieră şi densă. Acest corp astral purificat, se bucură atunci, de privilegiul de a atrage toate gîndurile frumoase ale ambianţei şi de a respinge pe cele rele. Este o coajă de protecţie. Dacă puritatea sa va fi absolută, ne va permite să atingem Lumea Budhică. Atunci, el ne dă calmul, pacea, mulţumirea, şi lucrează astfel puternic asupra corpului fizic însuşi, prin forţele sale, prin sănătatea sa. În această viaţă şi dincolo, este un puternic agent de acţiune, căci dezvoltă cele şapte simţuri ale sale şi le organizează. El devine atunci un vehicul al conştiinţei. Îmbrăcat de corpul său astral, omul astfel evoluat poate părăsi corpul său fizic adormit, devenind un ajutor invizibil, care va instrui, va consola, suflete. Va continua acest rol după moartea sa şi va contribui la evoluţia fraţilor săi. Natura este magazinul de unde noi putem alege stofa cea mai frumoasă, cea mai bogată, cea mai subtilă, pentru a constitui şi organiza toate corpurile noastre. Un om, astfel îmbrăcat, evoluează repede şi devine candidat la Iniţiere. Moartea nu mai poate să-l înfricoşeze. Îşi va aminti de vieţile sale anterioare.

După cum corpul fizic nu-şi poate menţine forma şi structura prin substanţele şi energiile sale proprii, ci pentru aceasta trebuie să fie străbătut de un corp eteric, tot astfel, nici forţele corpului eteric nu se pot umple prin ele însele de lumina conştiinţei. Un corp eteric, lăsat în seama propriilor sale forţe, duce o existenţă vegetală, se află într-o continuă stare de somn. Corpul eteric, în stare de veghe, este străluminat de corpul astral, care este un vehicul, mai subtil, mai strălucitor.

Corpul astral sau terestrian este unul din componentele sufletului sau a personalităţii. În sensul în care omul are corpul său fizic comun cu mineralele, corpul eteric cu plantele, tot astfel, în privinţa corpului său terestrian, omul este înrudit cu animalele. Acest corp, este format din acelaşi fluid ca şi cel care înveleşte planeta noastră şi care este deosebit de fluidul celorlalte planete din sistemul nostru.

La reîncarnare, spiritul îmbracă corpul terestrian format din fluidul planetei pe care coboară şi din cauza că,

fiecare planetă are un fluid diferit, el nu poate călători pe alte planete, fără ca să primească un vehicul format din fluidul planetei respective. Acest învelş terestrian, al omului, este de diferite calităţi, căci şi învelişul fluidic planetar al globului, este şi el de diferite calităţi. Spre periferia atmosferei fluidice a pămîntului, ea este tot mai fină, are o lungime de undă tot mai mică, o vibraţie mai înaltă, din care cauză e din ce în ce mai vie, mai luminoasă, pînă la albul cel mai strălucitor.

Prima zonă a atmosferei fluidice a pămîntului este cea roşie şi este populată de spirite care au haina sufletească roşie, a doua zonă este cea albastră, de trei ori mai mică decît cea roşie şi a treia, este zona albă, de trei ori mai mică decît cea albastră, populată de spirite evoluate, cu haina fluidică albă. Urmează zona angelică, ş.a.m.d.

Aşa cum corpul eteric pătrunde şi învăluie corpul fizic dens şi se exteriorizează sub formă de aură, materia terestriană sau corpul dorinţelor pătrunde prin corpul vital şi carnal şi se arată la exterior sub formă de aură, a cărui grosime şi luminozitate diferă în funcţie de gradul de evoluţie al spiritului respectiv. Ea va fi cu atît mai groasă şi mai luminoasă cu cît omul va fi mai pur, mai moral, mai pios. Această aură suferă vibraţii de la zi la zi, după starea sufletească, după starea sănătăţii, etc. Ca şi aura vitală, aura astrală, înconjoară corpul omului, reproducînd conturul corpului carnal, dar mai vag, avînd o formă ovală, a unui ou cu vîrful în jos.

· În materia corpului astral, ca şi în cea eterică, se găsesc nişte centre unde materia planetară este mai activă, formînd ca şi acolo nişte rozete (chakre). Ca şi la corpul vital, în general, numai unul este în activitate. Dar prin evoluţie, spiritul le pune în activitate. Aceste centre sînt în număr de şapte şi aşezate în zona plexurilor nervoase şi a glandelor endocrine, în felul următor: 1. baza coloanei vertebrale; 2. splină; 3. ombilic; 4. inimă; 5. laringe; 6. între sprîncene; 7. creştetul capului. Activarea acestor centre aduce în plus cîte o facultate nouă omului.

· Lumea dorinţelor sau planul astral, este lumea sentimentelor şi a emoţiilor, este deci un domeniu abstract, pur psihic, cu totul diferit de planul fizic.

Facultăţile sufletului sînt guvernate de două mari legi, a atracţiei şi a repulsiei, a simpatiei şi a antipatiei. Aceste legi acţionează în trei regiuni superioare, una neutră de echilibru şi alte trei regiuni inferioare:

a. *Atracţia*	7. Puterea Sufletului 6. Lumina Sufletului 5. Viaţa Sufletului	
b. *Zona neutră*	4. Sentimentul	— interes — indiferenţă
c. *Repulsia*	3. Dorinţele 2. Impresionabilitatea 1. Pasiunile şi dorinţele ordinare	

Deci în sfera astrală guvernează două forţe: atracţia şi repulsia.

Stăruinţa în exercitarea binelui, reuşeşte să transmute răul în bine, iar răul exercitat cu perseverenţă, va fini prin alungarea binelui. Binele este armonia, echilibrul, supunerea la Legea Adevărului, care a fost, este şi va fi aceeaşi în veşnicie, neclintită şi invulnerabilă în faţa oricărei forţe.

Interesul şi indiferenţa sînt sursele acţiunii noastre, în actuala noastră stare de evoluţie, cu excepţia sufletelor evoluate emoţional şi mental.

Regiunea Pasiunilor şi Dorinţelor, grosiere, din Planul Emoţional, astral, poate fi comparată cu regiunea solidelor din planul lumii fizice, materiale. Trăirile care ţin de această regiune sînt dure, grele, întunecate, supuse gravitaţiei.

Regiunea Impresionabilităţii este comparabilă cu regiunea lichidelor din lumea fizică, adică avînd proprietăţi mobile, mai puţin supuse legii gravitaţiei.

Regiunea Dorinţelor Superioare, se poate compara cu partea gazoasă a lumii fizice, ale căror forme sînt foarte mobile.

Aceste trei subdiviziuni formează substanţa formelor, care contribuie la experienţa, dezvoltarea şi evoluţia sufletului, eliminînd elementele distrugătoare şi reţinînd pe cele ce sînt utilizabile pentru progres.

Regiunile superioare sînt de domeniul binelui şi al frumosului, al artei şi al iubirii adevărate. Trebuie amintită, aici, acţiunea benefică pe care o au artele plastice, muzica, literatura, asupra sensibilizării şi dezvoltării sufletului.

Lumea fizică şi a dorinţei, nu sînt separate, ci sînt împregnate una, în alta şi lumea dorinţei este cauza, motorul, acţiunilor şi fenomenelor lumii fizice.

Cînd forma unei dorinţe josnice este atrasă de o altă formă de aceeaşi natură, se produce o discordanţă între vibraţiile lor în loc de a se uni, ele se distrug una prin alta, pentru că nu sînt armonioase, pentru că răul cu rău nu se amestecă, nu au acord, nu au echilibru, ele lucrează cu o putere reciprocă de distrugere, căci predomină repulsia şi această lege are drept efect, că menţine răul în limite rezonabile, deoarece distrugîndu-se nu poate creşte. De aici, rezultă că binele va învinge, pînă la urmă, datorită iubirii şi a fraternităţii universale.

Dacă însă forţa de atracţie ar exista în regiunile inferioare, răul ar predomina şi ar creşte ca buruienile.

Sensibilitatea în lumea emoţională este mai mare ca în lumea fizică: o minciună are valoarea unei crime, unei asasinări, în lumea dorinţei.

Ocultistul ştiinţific pune în practică principiul cercetării binelui, în toate lucrurile, pentru ca, cu timpul să transmute răul în bine.

Într-o zi Christ fiind însoţit de discopolii săi, trecea pe lîngă cadavrul unui cîine. Discipolii se întoarseră cu dezgust, arătînd scîrba lor. Dar Christ privi cadavrul şi zise: „nici mărgăritarele nu sînt atît de albe, ca dinţii lui". El cunoştea efectul salutar în lumea dorinţelor, emoţională, transmutînd răul sufletesc, impresia rea, în milă şi admiraţie sufletească.

Interesul pune în joc forţele de atracţie şi repulsie şi lucrează astfel în consecinţă. El este un stimulent minor sau major, influenţînd în bine sau în rău.

Indiferenţa veştejeşte obiectul în contra căruia s-ar îndrepta interesul. Dacă în interesul nostru pentru un obiect şi o idee, se naşte repulsia, ea ne desparte de acest obiect. Este însă o mare diferenţă între repulsie şi indiferenţă.

Un cîine zace bolnav în stradă, trei trecători îl văd, doi dintre el dovedesc interes, al treilea rămîne indiferent şi îşi continuă drumul, pe cînd primii doi rămîn lîngă cîinele bolnav, însă cu sentimente diferite. Primul are interesul simpatiei, dorinţei de al ajuta şi deci îl îngrijeşte, deoarece sentimentul i-a deşteptat forţa de atracţie. Al doilea vede un spectacol respingător care-l revoltă, şi se decide să omoare cîinele şi să-l îngroape. La acesta, sentimentul a deşteptat forţa de repulsie.

Forţa de repulsie este predominantă în cele trei regiuni inferioare din lumea astrală.

Forţa de atracţie domneşte numai în cele trei regiuni superioare din lumea dorinţelor.

Purgatoriul cuprinde cele trei regiuni inferioare din lumea dorinţelor. Regiunea centrală este o regiune limitrofă.

Cînd un om recunoaşte perversitatea unor fapte sau a unor rele obiceiuri din viaţa sa şi se hotăreşte să elimine aceste obiceiuri şi să repare răul comis, atunci, el şterge această imagine din memoria subconştientului şi ea ne mai fiind prezentă nu îl va mai judeca după moartea fizică. Chiar dacă nu este posibil de a repara răul comis, sinceritatea regretului nostru este suficientă. Natura nu caută să se răzbune. Victima noastră va fi satisfăcută, îndemnizată într-o altă manieră.

Omul, care judecă astfel şi elimină viciile sale, reformînd caracterul său, va împlini un mare progres, rezervat de obicei vieţilor noastre viitoare.

Cînd sediul în purgatoriu este terminat, spiritul poate să treacă în regiunea superioară a lumii dorinţelor.

Au o mare importanţă sentimentele ce noi încercăm, asupra vieţii ce va urma. Aceste sentimente depind de natura atmosferei, ambianţei ce noi singuri ne-o creăm prin faptele noastre. Dacă iubim binele, vom atrage nişte îngeri-păzitori în jurul nostru, nişte Entităţi superioare, care ne vor ajuta, ne vor păzi şi ne vor influenţa în bine, iar viaţa noastră va fi paşnică şi va avea o influenţă benefică asupra semenilor.

Din contră, căutînd răul, patimile, poftele inferioare, materiale, vom popula calea noastră cu demoni, cu creaturi ce se hrănesc cu fluidele noastre ordinare.

Din această luptă, dintre forțele de atracție și repulsie, provine toată durerea și toată suferința noastră, fizică și morală, care antrenează acțiunile rele sau sforțările noastre rău dirijate, cu intenție sau fără intenție. Aceasta este alchimia mistică a lumii dorinței.

Trebuie să luptăm pentru transformarea corpului nostru astral, căci, din acesta ni se trag toate metehnele ce le avem. Cum să lucrăm? Să analizăm mereu atitudinea noastră, gîndurile, faptele, vorbele, și mai cu seamă dorințele. Cînd dorim ceva, să vedem cine dorește în noi și pentru ce, sau în ce scop dorește. Trebule să dorim lucruri care satisfac nevoile noastre omenești, dar să nu dorim lucruri împotriva fraților noștri, mai ales. Din noi se va exclude trufia, mîndria, gelozia, ura, simțul de dominare și tot ceea ce ar putea umbri ființa noastră lăuntrică. Aici, această planetă, nu este altceva decît o școală a conștientizării noastre sufletești. După ce vom progresa în cunoaștere, abia pe urmă ne vom da seama cît de puțin cunoaștem și de fapt aproape nimic, din ceea ce stă încă neexplorat de către ființa noastră pe plan spiritual. Să ne fie milă de frații noștri, care încă mai trăiesc doar sub impulsul instinctelor animalice. Fără cunoaștere nu este progres.

4. LUMEA MENTALĂ

Materia sau substanța Lumii Mentale sau a Gîndirii, este divizată în două mari planuri: Regiunea Gîndirii Concrete (Mentalul Inferior) și Regiunea Gîndirii Abstracte (Mentalul Superior, Cauzal). Acestea la rîndul lor se divid în șapte subregiuni, care sînt, precum urmează:

a. Zona Gîndirii Concrete
   1. Regiunea Continentală
   2. Regiunea Oceanică
   3. Regiunea Aeriană
   4. Regiunea Forțelor arhetipice

5. Regiunea Ideii germen a formei în regnul mineral, vegetal, animal și om.
6. Regiunea Ideii germen a vieții în regnul vegetal, animal și om.
7. Regiunea Ideii germen a dorințelor și emoțiilor în regnul animal și om.

b. Zona Gîndirii Abstracte

Arhetipurile formelor fizice se găsesc în regiunea continentală, în ce privește regnul căruia îi aparține. Vom întîlni astfel arhetipurile insulelor și continentelor globului terestru, care sînt formate după concepția primordială a regiunii Continentale. Inteligențele numite de noi „Legile Naturii" au căderea de a stabili condițiile fizice destinate să provoace pe Pămînt conturul continentelor, schimbările hotărîte de Entitățile Conducătoare ale evoluției. Aceste Entități hotărăsc planul acestor modificări, precum un arhitect stabilește proiectul pe care vrea să-l traducă în faptă, construind un edificiu, mai înainte ca lucrătorii să cunoască expresia concretă a concepției arhitectului.

Orice schimbări care se produc în regnul vegetal și animal, sînt datorate deopotrivă metamorfozelor arhetipurilor respective.

Regiunea Oceanică este torentul de viață, identic în toată natura care palpită și se răspîndește prin toate formele de viață, dîndu-le vitalitate, precum sîngele dă viață corpurilor pe care le alimentează prin circulația sa.

În Regiunea Aerlană se găsesc arhetipurile dorințelor, patimilor, sentimentelor și emoțiilor, ce încercăm în Lumea Dorințelor și este numită astfel, căci această regiune apare în condiții asemănătoare condițiilor atmosferice.

Precum în lumea fizică încerci plăcerea unei adieri de vară, tot astfel un clervoiant încearcă senzația unui sentiment de plăcere sau de bucurie. Valurile de dorință ale unui suflet ne par ca tînguirea unui vînt prin frunzișuri; pe cînd patimile zdrobitoare ale unui măcel dintre națiii, par lovituri orbitoare de trăsnete. Deci în Aura noastră Astrală sînt puteri fluidice, pe care educația, etica, morala,

trebuie să le armonizeze, să le echilibreze, în așa fel ca aceste forțe să fie constructive și nu distrugătoare.

Această regiune conține imaginile emoțiilor omului și animalelor.

Planul Forțelor Arhetipale este o regiune centrală (a patra) și cea mai importantă, căci ea împlinește întru totul evoluția omului. Ea este între cele trei regiuni ale Lumii Mentale Concrete, ale Lumii Dorințelor și a Lumii Fizice, este deci, ca și frontiera între Regatele Spirituale și Lumea Formei, este deci, punctul central prin care Spiritul își reflectă razele sale în materie.

Această forță Arhetipală conduce activitatea arhetipurilor în Regiunea Gîndirii-Concrete, prin această forță Spiritul lucrează asupra materiei, dîndu-i formele cele mai variate în multiplicitatea vieții materiale.

În lumea inferioară formele sînt închipuiri pe care Spiritul situat în Lumile superioare, le răsfrînge în această lume de jos.

A cincea Regiune a Lumii Mentale, vecină cu punctul central, se reflectă în a treia regiune a lumii, cea mai vecină de focarul acestei forme.

A șasea Regiune se reflectă în a doua, și a șaptea se reflectă în prima.

Ansamblul Regiunii Gîndirii Abstracte este reflectat în Lumea Dorințelor.

Lumea Spiritului Vital în Regiunea Eterică, a Lumii Fizice.

Lumea Spiritului Divin în Regiunea Chimică, a Planului Fizic.

Lumile, Sferele sînt concentrice și interpenetrante, vom încerca, descrierea, cu un exemplu plastic, comparînd Lumile astfel:

Un burete sferic va reprezenta Pămîntul. Dacă îi vom umple cavitățile cu nisip, acesta va reprezenta esența Regiunii Eterice a planului fizic. Dacă toate acestea le vom introduce într-un balon de sticlă plin cu apă, acesta îl va străbate și va reprezenta esența Lumii Dorințelor, care ar fi de esență lichidă. Cum aerul se găsește în apă, facem analogie, că astfel Planul Gîndirii, străbate apa,

nisipul şi buretele, ca aerul. Întreg acest balon îl vom pune într-un alt balon mai mare, dar plin cu aer care va reprezenta Lumea Gîndirii, ce se întinde dincolo de Lumea Emoţională a Dorinţelor.

Materia mentală este cu mult mai subtilă, mai strălucitoare, mai frumoasă, decît materia astrală. Datorită subtilităţii sale ea nu poate fi simţită prin simţurile astrale, doar prin simţuri mentale. La omul evoluat, corpul astral a ajuns în mod progresiv la asemănarea cu corpul fizic, ca şi reflecţia sa într-o oglindă.

Corpul Mental nu oferă nici o asemănare, el are o formă ovoidă. Creşterea corpului astral se traduce printr-o mai completă organizare şi apariţia succesivă a celor şapte simţuri prin dezvoltarea chakrelor. La omul care gîndeşte, care caută adevărul, corpul mental se măreşte în volum, în frumuseţe, în vibraţie.

Prin efortul gîndirii, prin purificare, corpul mental Inferior va dezvolta Manasul, Corpul Mental Superior, sau Corpul Cauzal. Efortul gîndirii constă în atenţia scrupuloasă pusă în toate activităţile noastre, în gînduri, sentimente, vorbe şi fapte, pentru a le stăpîni şi de a le îndrepta spre binele şi progresul semenilor noştri. În observaţia susţinută care ne îngăduie de-a gîndi prin noi înşine, de-a judeca cu bun simţ, şi de-a ajunge la Adevăr, la începutul înţelepciunii. În concentrarea intensă şi în meditarea asupra ideilor şi fenomenelor care ne preocupă.

Prin ridicarea gîndurilor noastre către tot ce este curat, frumos, bun, adevărat, trebuie să distrugem biata noastră personalitate, saturată de un egoism cu mii de forme de manifestare. Omul devine ceea ce gîndeşte, de aceea trebuie să contemplăm asupra Fiinţei Ideale, ca să ne apropiem cît mai mult de strălucirea şi de puritatea ei. Trebuie să ne orientăm gîndurile noastre, activităţile noastre către sfînta fraternitate, amabilitate constantă, simpatie generoasă, devotament, în mod dezinteresat, renunţînd la recompense, la fructele acţiunii. Ele sînt treptele de aur care conduc la iubirea pură, la sacrificiu, şi omul spiritual se naşte, în fine, cînd mentalul inferior se uneşte cu Manasul superior, cu corpul Cauzal. Egoismul

este omorît: vehiculul său dispare. Voința energică, perseverentă, neobosită, trebule să conducă la acest progres. Ea se face cu atît mai puternică, cu cît elimină toate dorințele.

Corpul cauzal, manasul superior, este corpul individualității noastre nemuritoare, martorul tuturor vieților noastre, contabilul tuturor activităților noastre trecute, vistiernicul credincios al tuturor gîndurilor noastre frumoase și pure, al tuturor aspirațiilor nobile și generoase. Se numește Sutratma „firul vieții", care leagă existențele noastre între ele și le face solidare unele cu altele. Astfel trecutul nostru a pregătit prezentul și viața noastră actuală prepară viitorul nostru. El este receptorul tuturor cauzelor care ne leagă sau ne dezleagă de roata vieții.

Nașterea Eului nostru superior înseamnă un punct important în evoluția noastră, această naștere asigură salvarea noastră. În acest stadiu, omul, va fi ajutat de Cer, un Maestru îi va arăta cărarea pe care să o urmeze, instruindu-l, călăuzindu-l. Acest ajutor va fi cu atît mai puternic, cu cît el va fi mai purificat, cu cît va fi mai fortificat mentalul său. Purificarea vehiculelor sale trebuie să facă din el un Sfînt. Eul său, gînditorul său tăcut, va arunca în inteligența sa, scîntei de lumină, mai dese și mai durabile: este deșteptarea intuiției, a genlului. Intuiția este perceperea directă și limpede a adevărului, parțială la început, fără ajutorul studiului și raționamentului. Ea este cea mai puternică facultate pentru a cuceri cunoașterea tuturor lumilor, pentru a deștepta conștiința noastră, dar cu condiția de a avea înalte gînduri, nobile aspirații: unirea cu Dumnezeu, dezvoltarea fraternității. Aura, și în special, corpul cauzal se îmbracă atunci în culori splendide. Eul nostru ajunge la cunoașterea de sine, și vehiculele sale imperioase au devenit pentru el subiect de studiu.

Abia perceptibil la omul ordinar, corpul cauzal, îmbracă la omul evoluat, înfățișarea unui voal sferic, foarte subțire, cu reflexele sclipitoare de culori strălucitoare, necunoscute în ceea mai mare parte de lumea fizică, și întrecînd în splendoare cele mai măreție apusuri de soare. Corpul cauzal se înalță astfel prin activitate intelectuală,

nu prin studiu, să ne ferim deci de a împrumuta ideile altora, dar să învățăm să medităm profund și intens. Punem astfel în mișcare propria noastră materie mentală, îi imprimăm prin legea ritmului o activitate, o energie în creștere și dezvoltăm puternic: voința, stăpînirea de sine și intuiția, dobîndind iluminarea și geniul.

Există un singur Eu, Eul Suprem. Precum razele soarelui sînt reflectate de nenumăratele picături de apă, care se găsesc la suprafața mării, astfel nenumăratele Euri umane, Monadele, sînt reflexiile Eului Suprem. Fiecare om e îndreptățit să zică: Eu sînt Absolutul, fac parte din Principiul Unic, dar Absolutul nu se aplică decît radiației celei mai pure a Scînteii Divine din om, și nu radiației din vehiculele inferioare. Acelea nu sînt decît euri separate. Eul nostru, deci, este un conștient, sau însuși Unul, simțind, cunoscînd și totdeauna existînd, care, în fiecare din noi, se cunoaște ca atare. Să știi să distingi din el „non eul" adică tot ceea ce îl înconjoară. El este deci „Cunoscătorul". Poate cuceri cunoașterea și poate deveni una cu obiectul cunoașterii. El ajunge aici prin dezvoltarea integrală a conștiinței sale de sine.

Eul desfășoară cele trei aspecte: Inteligența, Iubirea, Voința, și le manifestă prin corpurile divine și spirituale numite corp Cauzal (Manas superior), corp Budhic și corp Atmic. Omul a ajuns atunci în sînul Divinității. Aura sa este de o splendoare fără asemănare, cea mai invulnerabilă armură contra oricărui pericol. El se cunoaște pe sine-însuși, cunoaște deci Universul și Zeii.

5. CELE PATRU REGNURI

Regnurile care ne interesează în mod deosebit, sînt regnurile cunoscute în Lumea Fizică și care cad sub percepția simțurilor noastre, adică: mineral, vegetal, animal, uman. Vehiculul este haina pe care o îmbracă fiecare viață sau monadă, pentru reprezentarea ei în lumea corespunzătoare evoluției ei. Cu cît însă evoluția crește, cu

atît ființa are atîtea vehicule, de cîte reprezentări are nevoie, în diferitele lumii sau planuri ale naturii.

Astfel, mineralul are un singur vehicul: corpul său fizic, în care Dumnezeu doarme. Mineralul evoluînd într-un timp dat, își creează pe nesimțite, pe lîngă vehiculul său fizic și un vehicul vital și se transformă în plantă. Cristalul care își creează un corp geometric, cub, romb, etc. ar fi un început de trecere a materiei minerale spre regnul vegetal. Prima ființă vegetală ar fi coralul (mărgeanul), care are o viață proprie între mineral și vegetal. Evoluînd spre regnul animal, ființa își creează pe lîngă vehiculul fizic și vital și un vehicul psihic sau al dorințelor. Apoi, omul, pe lîngă aceste trei vehicule, mai posedă un vehicul al Inteleçtului.

Nici o ființă nu se poate manifesta într-o lume oarecare, dacă nu posedă vehiculul său respectiv al acestei regiuni în care dorește să se manifeste. În lumea fizică ne trebuie un corp fizic adaptat la mediul existent și acest corp fizic, spre a trăi, are nevoie de un corp vital prin care își exprimă viața. Pentru a ne exprima simțirea, sentimentele, durerea sau bucuria, trebuie să posedăm vehiculul compus din substanța Lumii Dorințelor. Pentru ca ființa să poată gîndi, ne trebuie un corp al intelectului, compus din substanța Regiunii Gîndirii Concrete.

La minerale, eterul chimic care este cel mai dens din cele patru eteruri, este singurul activ. Proprietățile chimice ale mineralelor sînt înzestrate de această activitate.

La plante, eterul chimic și eterul vital sînt în plină activitate; eterul chimic produce creșterea, iar eterul vital produce perpetuarea speciei (reproducerea). Plantele posedă eterul lumină în mică măsură, în stare latentă sau inactivă, care se va dezvolta în timp.

În regnul animal, eterul chimic, eterul vital și eterul lumină sînt active în mod dinamic. Eterul chimic produce aici facultățile de asimilare și creștere; iar eterul vital produce perpetuarea speciei, căldura internă și percepția senzorială.

La om, eterul chimic produce metabolismul. Eterul vital permite reproducerea. Eterul lumină produce căldura corpului fizic, lucrează asupra sistemului nervos,

asupra mușchilor, permițîndu-i să ia contact cu lumea exterioară a simțurilor. Eterul reflector conduce vehicolul gîndirii, înmagazinează necontenit experiențele trecutului, ale diferitelor încercări, în memorie.

Corpul vital sau Dublul eteric, este impregnat în corpul fizic și depășește conturul corpului fizic (aura). El face legătura între corpul fizic și cel astral (al dorințelor). Corpul vital are un aspect luminos, albăstrul electric, văzut de clervoianți. Radiațiile lui sînt viguroase cînd corpul fizic este în stare de deplină energie a sănătății, dar cînd radiațiile slăbesc, se apleacă în jos, fizicul suferă. După moartea corpului fizic acest corp eteric, persistă cîteva zile și produce diferite apariții fantomale descrise de Camille Flammarion. Corpul vital sau corpul eteric (Aura), este construit identic ca și corpul fizic de aceea se mai numește dublu eteric, ca fiind o copie fidelă a corpului fizic. Singura deosebire este că, vehiculul fizic al bărbatului este un element pozitiv, pe cînd corpul Vital este un element negativ; la femei este inversată polaritatea, corpul fizic este negativ, pe cînd Corpul Vital este pozitiv.

Sediul Corpului Vital, sau rădăcina lui este în splină. Acest corp vital transformă energia solară, absorbind-o și răspîndind-o de-a lungul sistemului nervos, străbătînd tot corpul fizic, — fiind pentru el, ceea ce este electricitatea în telegrafie. Dacă aparatul-corp este defect, el nu poate transmite mesajul. În paralizie această forță vitală a pierdut orice legătură cu corpul fizic.

Corpul Astral sau Corpul Dorinței, în timpul vieții corpului fizic, înconjoară complet acest corp ca un ovoid luminos, (aura astrală), asemănător cu albușul unui ou care înconjoară gălbenușul. Acest corp este mai mare decît corpul vital și este fixat în ficat. Acest corp devine mai clar și mai luminos în raport cu evoluția, iar după moartea corpului fizic ia forma acestuia.

Corpul nostru fizic fiind cel mai vechi în evoluție, este mai bine organizat decît corpul astral, care este format mai recent.

Corpul astral este înzestrat cu șapte centre de percepție, de forma unor roți (chakre), care pe măsura evo-

luției individului sînt din ce în ce mai dezvoltate, iar dezvoltarea lor înseamnă dezvoltare spirituală, care ne pune în capacitatea de a percepe lumile invizibile. În corpul astral al unui clervoiant, aceste centre se învîrtesc în sensul mișcării acelor de ceasornic. Aceste centre au diferite culori ordonate, radiante, și sînt de o strălucire orbitoare, ameţitoare; care întrec cu mult luminozitatea corpului astral al unui om neevoluat.

Sediul central al corpului dorinţelor se află în ficat, precum corpul vital este fixat în splină. Materia astrală aruncă necontenit torente, care se îndreaptă în linii curbe pînă la punctul periferic al ovoidului ce înconjoară corpul fizic și se reîntoarce în fine la ficat, ca o apă fierbinte ce se depărtează ritmic de izvorul de căldură, spre a se reîntoarce după ce și-a completat ciclul său. Activitatea sa produce globulele albe de sînge. El la naștere la vîrsta omului de 14 ani, iar corpul vital se dezvoltă în primii 7 ani ai vieţii.

Mineralul are numai un vehicul fizic în regiunea eterică, nu are vehicul în regiunea dorinţelor; nu are vehicul în regiunea gîndirii concrete; în regiunea gîndirii abstracte, mineralul are un Spirit Grup, care este Eul său, adică conștiința sa ca într-o stare de transă.

Vegetalul are un corp fizic și un corp vital în lumea fizică; nu are vehicul în lumea gîndirii concrete. În regiunea lumii gîndirii abstracte, are ca și mineralul un Spirit Grup, care este Eul ei neindividualizat și care este conștiința sa ca un somn adînc fără vise.

Animalul posedă un corp fizic, un corp vital, un corp al dorinţelor pentru a se manifesta în lumile corespunzătoare. Ca și mineralul și vegetalul, animalul are în planul gîndirii abstracte un Spirit Grup Eu, drept conștiință neindividualizată, ca într-un vis.

Omul posedă un corp fizic, un corp vital, un corp astral, are un corp al intelectului în lumea gîndirii concrete și Eul său individual în lumea gîndirii abstracte, avînd o conștiință în stare de veghe.

Raţiunea de a fi a acestor diferite grade stă în faptul că regnul mineral este expresia vagă a vieţii în evoluție, care este cea mai recentă; vegetalul are o cale de evo-

luție mai largă ca mineralul; animalul are un trecut și mai îndepărtat; în timp ce omul se găsește în fruntea evoluției terestre. Omul va depăși cu vremea evoluția prezentă și regnurile inferioare îi vor lua locul.

Omul, după cum am văzut, este un spirit individual, un Eu distinct de toate celelalte ființe, el este condus din propriul său interior, în timp ce plantele și animalele sînt conduse din exterior de un Spirit Grup.

Raporturile plantelor, animalelor și omului, cu curenții vitali, care circulă în atmosfera Pămîntului, sînt reprezentați în mod simbolic, prin cruce. Regnul mineral nu este cuprins în acest simbol, pentru că, mineralele nu posedă un corp eteric individual; din cauza aceasta, nu pot să servească vehiculele curenților care aparțin lumilor superioare. Ramura inferioară a crucii reprezintă planta a cărei rădăcină este înfiptă în solul mineral chimic. Spiritele grupuri ale plantelor se găsesc în centrul pămîntului, prin tulpină și trunchi. Omul este reprezentat prin ramura superioară, este planta întoarsă care se hrănește prin rădăcină, pe cînd omul își ia hrana prin cap. Animalele care simbolizează ramurile orizontale ale crucii se găsesc ca evoluție între plante și om și primesc curenții spiritului grup care circulă în jurul pămîntului. Pentru un Eu individual este necesar ca vehiculul fizic să posede o stare verticală, un larinx vertical și sînge cald, astfel cum este la om.

II. EVOLUȚIA

1. EVOLUȚIA. MEMORIA. CORPUL SUFLETESC.

Evoluția regnurilor naturii se împlinește succesiv pe planetele sistemelor solare, după dubla linie a Involuției și Evoluției. Să notăm aceste planete prin literele A.B.C.D.E.F.G. Primele trei A.B.C. sînt pe linia coborîtoare, ultimele trei E.F.G. sînt pe linia ascendentă. D este punctul de întoarcere și corespunde Pămîntului nostru fizic. A și G sînt constituite din materie mentală superioară. B și F din materie mentală inferioară. C și E din materie astrală.

Valul de viață însuflețește de la început globul A. El stagnează aici timp îndelungat, trece în fine pe globul B, și așa mai departe. Voiajul complet se numește un Lanț Planetar. Acest voiaj se petrece de șapte ori pe rînd, pentru a forma un Rond. La sfîrșitul rondului, monada minerală devine monadă vegetală; monada vegetală trece în regn animal și așa mai departe. Se înțelege atunci că trebuie șapte ronduri pentru a împlini întreaga evoluție. Cele șapte ronduri constituie un Manvantara.

După terminarea acestui ciclu evolutiv, sistemul solar ia sfîrșit, el intră în Paralaya. După ziuă, urmează noaptea, aceasta este legea alternanței. Ziua și noaptea sînt de durată egală, iar din pulberea lumii noastre dispărute va renaște o lume nouă, cu un bagaj de experiențe și destinată evoluției. Astfel, evoluția, prin reîncarnare se succede fără încetare în eternitatea veacurilor, după legile nestrămutate ale naturii. În tot Universul funcționează acest proces, care se împlinește în lungi perioade de timp (milioane și miliarde de ani), care se reînoiesc fără sfîrșit. Aceste perioade se numesc Cicluri (cercuri). Nu toate ciclurile au aceeași durată, cele cu o durată mai lungă se numesc ciclurl majore. Aceste numiri se întrebuințează după cum e vorba de un glob, de un lanț, de un rond, de un manvantara, privind un sistem solar sau întregul Univers.

Planeta noastră își împlinește rondul său al patrulea. Această informație se găsește înscrisă în fiecare atom fizic, care după cele șapte șiruri de spirile, se găsește în a patra activitate. Un exemplu de trecere a monadei noastre prin diferitele regnuri ale naturii ni-l oferă studiul dezvoltării embrionare. Orice embrion, îmbracă succesiv formele prin care a trecut specia căreia îi aparține. În timpul celor trei luni și jumătate, ce urmează concepției, embrionul uman, ia succesiv formele de mineral, vegetal, animal, înainte de a ajunge la forma umană.

Darwin nu a tratat evoluția omului. El nu a considerat decît evoluția materiei sau a formei, fără a-i cerceta adevărata cauză: viața, care la toate ființele se numește conștiință, căci ea învață să cunoască lumea exterioară. La om, ea ajunge la conștiința de sine, sau conștiința care se cunoaște prin ea însăși.

Dumnezeu locuiește în Lumea a șaptea, cea mai înaltă. El este singur unicul Dumnezeu Trinitar, în care noi, trăim, lucrăm și avem existența noastră.

Spiritele Virgine sînt scîntei din Flacăra Divină. Ca și sămînța care posedă înăuntrul ei puterea sa latentă, după ce a fost îngropată în pămînt, tot asemenea spiritele virgine, după ce au fost făcute să treacă prin școala experienței în materie, devin în viitor „Flăcări Divine", putînd prin ele însăși să devină capabile de a radia din ființa lor proprie în universuri, prin propria lor forță divină.

Cele cinci lumi prin care se împlinește evoluția cosmică, sînt:

1. Lumea Fizică;
2. Lumea Dorinței;
3. Lumea Gîndirii;
4. Lumea Spiritului Vital;
5. Spiritul Divin.

Lumile care sînt în scena dezvoltării lor actuale sînt:

1. Lumea Fizică;
2. Lumea Dorinței;
3. Lumea Gîndirii.

Graţie acestor vehicule, Eul este capabil de a lucra în lumea fizică.

1. Corpul Fizic aparţine Regiunii Chimice a Lumii Fizice.
2. Corpul Vital aparţine Regiunii Eterice a Lumii Fizice.
3. Corpul Astral aparţine Lumii Dorinţei.
4. Corpul Intelectului (Mental Inferior) aparţine Regiunii Gîndirii Concrete a Lumii Gîndirii.
5. Corpul Spiritului uman (Mental Superior, Manas) aparţine Regiunii Gîndirii Abstracte.
6. Corpul Spiritului Vital (Budhi) aparţine Lumii Spiritului Vital.
7. Corpul Spiritului Divin (Atma) aparţine Lumii Spiritului Divin.

Eurile noastre lucrează direct în substanţa subtilă a Regiunii Gîndirii Abstracte. De aici observăm impresiile ce încercăm în lumea exterioară, asupra corpului vital, prin simţuri, ca sentimentele şi emoţiile, născute prin aceste simţuri în corpul dorinţei şi reflectate în intelect. Din aceste imagini mentale, noi tragem concluzii în regiunea gîndirii abstracte, concluzii, pe care le numim idei. Prin forţa facultăţii psihice ce o numim Voinţă, proiectăm o idee prin intelect, în regiunea gîndirii concrete, atrăgînd împrejurul ei substanţa mentală a acestei regiuni.

Intelectul este ca şi lentila unui aparat de proiecţie, el conduce imaginea într-una din cele trei direcţii, urmînd voinţa gînditorului, care însufleţeşte această formă gînd.

În stare de veghe, vehiculele noastre sînt toate la un loc, adică se interpenetrează, una în alta, legîndu-se cu lumile superioare. În acest fel Eul are posibilitatea să lucreze în lumea fizică.

Memoria este triplă: memoria conştientă, subconştientă şi supraconştientă.

Memoria conştientă este amintirea ce o datorăm imprimării făcute de organele de simţ fizice.

Memoria subconştientă depinde cu totul de respiraţie, şi se formează de o manieră diferită, cu totul în afara controlului nostru, la epoca actuală; ca şi memoria con-

ştientă se raportează numai la experienţele vieţii prezente. Gîndirea, emoţia sau sentimentul cel mai neînsemnat, este transmis plăminilor de către fiinţa noastră, iar de aici, este injectat în sîngele nostru, de unde apoi trece în inimă unde imaginile ce le conţine, sînt imprimate într-un aşa mod, că nu se pot şterge, în Atomul-Germen, care este foarte senzitiv şi care se găseşte în ventriculul stîng al inimii, lîngă vîrful lui. Aceste impresii pot fi modificate sau şterse, prin iertarea greşelilor.

Memoria supraconştientă este receptorul tuturor facultăţilor şi tuturor cunoştinţelor primite în vieţile trecute, facultăţi şi cunoştinţe care pot să nu existe în încarnarea prezentă, decît în stare latentă.

Corpul dorinţei şi intelectul, prin zilnica lor activitate în timpul orelor de veghe, distrug fără încetare corpul fizic. Corpul vital face eforturi, în mod credincios, de a restabili, a restaura şi a reconstrui corpul fizic, dar nu reuşeşte să-l refacă în totalitate şi el pierde treptat, treptat, terenul şi ajunge într-un moment cînd corpul fizic se prăbuşeşte. Atunci Eul este nevoit să se retragă din corpul fizic, ducînd cu el corpul dorinţei şi al intelectului. Această retragere a vehiculelor superioare, lasă corpul fizic interpenetrat numai de corpul vital în stare de insensibilitate, pe care noi o numim somn. În acest somn, corpul vital poate, fără să fie împiedicat, să reconstruiască ţesuturile fizice şi să restabilească ritmul corpului fizic dens.

Sufletul triplu este produsul spiritualizat al corpului triplu (fizic, eteric, astral), este travaliul spiritului triplu, Eul, pe care o exercită în şi asupra corpului triplu, prin care se naşte sufletul triplu. Alimentele hrănesc corpul fizic, spiritul produce sufletul conştient, energia solară hrăneşte corpul vital.

Cînd noi am cîştigat plenitudinea sufletului, toţi cei care sînt în jurul nostru, recunosc această calitate.

Sufletul este triplu:

Sufletul conştient este extrasul spiritual al corpului fizic şi al experienţelor obţinute în acest corp; el este unit cu Spiritul Divin.

Sufletul intelectual este produsul corpului vital, el este unit cu Spiritul Vital.

Sufletul emoţional este chintesenţa corpului dorinţei, el este legat de Spiritul uman.

Toate experienţele vieţii noastre zilnice sînt astfel utilizate în procesul evolutiv şi încorporate în suflet prin gîndirea, vorbirea şi acţiunea noastră, fie pe acest plan, fie pe planurile superioare.

Corpul sufletului este o entitate distinctă. El nu este un extras ca sufletul; este unul din vehiculele spiritului, unul din corpurile sale. El este compus din două eteruri superioare ale corpului vital: eterul lumină şi eterul reflector.

Corpul sufletului se construieşte printr-o viaţă de caritate şi prin serviciul faţă de umanitate. O astfel de viaţă atrage şi încorporează nu numai o mare proporţie din cele două eteruri superioare, dar cu timpul, ea ocazionează o şlefuire (clivage) care se produce între acestea şi cele două eteruri inferioare. Cînd această şlefuire este terminată, corpul sufletului este separat şi distinct de eterurile inferioare şi poate servi de vehicul sau corp distinct pentru zborurile sufletului. Aceasta este „Soma Psuchicos", despre care se vorbeşte în versiunea greacă a Noului Testament. El constituie aurul şi albastrul Aurei noastre, ce se poate vedea prin mijlocul clarviziunii eterice. El distinge pe sfînt, de omul ordinar. Sînt emanaţiile eterice ale lui CHRIST care este Spiritul Planetar interior al Pămîntului, trecînd din centrul Pămîntului către exterior prin corpul nostru vital, care ne ajută să construim corpul sufletului.

Eul conservă corpul sufletului în timpul existenţei sale pentru purgatoriu şi primul cer, adică se uneşte cu corpul dorinţei şi intelectului şi le însoţeşte în aceste două regiuni.

Întreaga muncă umanitară construieşte corpul sufletului, dar o viaţă senzuală şi imorală îl împiedică creşterea şi face ca cele două eteruri inferioare să crească cu excluderea celorlalte două superioare. Cînd corpul sufletului este construit, persoana care-l posedă este atunci capabilă de a părăsi corpul său fizic după voinţă, iar după unele instrucţiuni, ea poate străbate spaţiul, călătorind dintr-un loc în altul. Ea poate călători în ţările îndepărtate, cu „viteza gîndului". Corpul sufletului nu străbate

spațiul mergînd, nici nu zboară prin mijlocul aripilor. El este pus în mișcare prin voință, în unire cu gîndirea și urmează direcția indicată de ea. El merge aproape cu viteza luminii; este de ajuns să te gîndești la cineva într-un loc oarecare, și ești acolo instantaneu. Noi putem în corpul sufletului să vizităm țări îndepărtate, să observăm locuitorii, condițiile în care ei trăiesc, și a ne reîntoarce în fine, după voință, în corpul nostru fizic, în anturajul nostru. Cînd cineva și-a dezvoltat corpul sufletului la punctul în care el poate, în timpul somnului, să funcționeze în toată conștiința, el este capabil să devină un ajutor invizibil. Poate atunci să ia parte, sub conducerea marilor Entități, la vindecarea bolnavilor. Ajutoarele invizibile pot să conducă spre bolnavii lor, curenți magnetici de forță curativă; pot să materializeze mîini care vindecă părțile afectate ale corpului eteric al bolnavului. Mai mult, îi învață să pronunțe cuvîntul creator care are puterea de a face să dispară țesuturile afectate și de a reconstrui noi celule.

În timpul celor două războaie mondiale un mare număr de ajutoare invizibile au fost formate spre a se ocupa de soldații răniți pe cîmpul de luptă. Cu toate acestea, la începutul războiului, numai o mică parte a omenirii era ajunsă la această dezvoltare. Pe măsură ce războiul progresa, tot mai multe ajutoare invizibile au fost instruite, spre a face față împrejurărilor.

Corpul sufletului continuă să crească după ce s-a născut, adică, după acea sfîșiere, între cele două eteruri superioare și cele inferioare. Ca orice alt corp, și acesta trebuie să se hrănească ca să aibă forță și sănătate. Dacă noi neglijăm să alimentăm corpul sufletului după nașterea sa, simțim o mare foame de suflet, aproape de care foamea fizică nici nu este de comparat. Alimentul pe care trebuie să i-l dăm constă în gînduri și în acte de iubire și de serviciu făcut altora, adică omenirii în general, atît cît ocaziile permit. Ajutorul reciproc practicat cu renunțare, cu abnegarea de sine însuși, construiește corpul sufletului și atrage eterurile de aur din care el se compune.

Noi toți am debutat ca Spirite Virgine la începutul zilei de Manifestare, dar chiar în acel moment unii erau

mai adaptabili, de o mai buna voinţă şi mai progresivi de cît alţii, şi prin urmare, o oarecare parte a urmat evoluţia sa mai repede ca alţii. Aceştia sînt cei care au devenit pionii actuali, aceştia sînt cei pe care îi numim „suflete bătrîne" prin contrastul cu alţii, mai întîrziaţi, pe care noi îi numim „suflete tinere"; nu tinere din punct de vedere al timpului, dar tineri în ce priveşte dezvoltarea. Cele mai tinere sînt sufletele întîrziate care au refuzat de a se însărcina cu lucrul involuţiei şi evoluţiei şi, în unele cazuri, de a avansa. Rezultatul a fost că ele au rămas foarte mult în urma pionierilor.

Sufletul, tot aşa ca şi corpul sufletului, se atrofiază dacă noi încetăm de a-l mări. Nu există oprire, stagnare, în natură, nici în evoluţie. Mergem înainte sau mergem înapoi. Dacă mergem înainte, noi mărim continuu sufletul pe care ni l-am construit în trecut. Dacă mergem în urmă, epuizăm sufletul, calităţile sufletului şi puterile sufletului pe care le-am primit mai înainte, tot aşa cum epuizăm corpul nostru fizic cînd încetăm de a mînca. În alţi termeni, sufletul, fiind în realitate un aliment pentru spirit, el este continuu utilizat prin activităţile sale; trebuie deci, dacă spiritul vrea să progreseze, ca el să fie mereu reînoit. Dacă eul inferior devine aşa puternic, ca să reuşească să atragă spre el Eul sau Spiritul, şi îi impune să meargă înapoi, noi devenim fiinţe josnice, fără suflet. În acest timp, corpul sufletului descreşte de asemenea, căci el este strîns legat de suflet, şi activităţile care epuizează pe unul, îl epuizează şi pe celălalt.

Este un mare pericol cînd eul inferior (personalitatea) a devenit indisciplinat şi el refuză să urmeze sugestiile spiritului. Din această cauză corpurile construite de către spirit, în timpul involuţiei, adică corpul fizic, vital, al dorinţelor şi intelectul se pot dezintegra împreună cu Atomul-Germen corespondent. Dacă Eul pierde vehiculele sale împreună cu atomii lor germeni, nu mai are posibilitatea de a continua evoluţia sa în timpul acestei zile de Manifestare. Prin urmare, se reîntoarce în haos şi rămîne acolo pînă ce va începe un nou val de viaţă la care ar putea să se alăture şi să continue astfel evoluţia sa. Dar aceasta este o pierdere prea mare de care Eul suferă enorm.

Spiritul sau Eul, cu toate acestea, nu moare. Spiritul nu poate să moară. El este venit din Dumnezeu, face parte din Dumnezeu, şi totdeauna va face parte. Dar dacă el nu poate să moară, el poate pierde corpurile sale şi devine astfel, un timp foarte prelungit, bolnav şi neputincios. Cînd Eul a pierdut atomii germeni, ai săi, el nu se mai poate reîncarna. Aceasta totuşi nu este o pierdere totală, deoarece, cînd el se va repartiza la un alt val de viaţă, el îl va face de la un punct mult mai ridicat ca acela de unde a început în ciclul astral. Aceasta se datoreşte faptului, că Spiritul Virgin are dobîndit de la începutul perioadei lui Saturn, cele trei văluri compuse din substanţa planului respectiv: Spiritul Divin, Spiritul Vital şi Spiritul Uman, care împreună cu Spiritul Virgin, constituie Eul. Aceste trei văluri pe care Spiritul le-a dobîndit astfel, sînt conservate în tot timpul cît locuieşte în haos. Cu toate acestea, pierderea este mare. Iată pentru ce trebuie ca fiecare din noi să profite cît mai mult posibil de oportunităţile prezente şi să trăiască o viaţă dreaptă, plină de fapte bune, spre a putea împlini ceea ce a fost proiectat pentru noi şi a obţine cît mai mult bucuria, pacea şi puterea care rezultă de aici.

2. FORMAREA VEHICULELOR

Înainte de a se coborî în materie, spiritul triplu nu posedă vehicule, ci numai forţele celor patru atomi germeni care constituie nucleul corpului triplu şi al intelectului. Chiar de la început forţele latente ale celei din urmă încarnări, sînt deşteptate în atomul germen. Ele încep să atragă substanţa subdiviziunii celei mai ridicate din Regiunea Gîndirii Concrete, cum un magnet atrage pilitura de fier. Puterea de atracţie a atomului germen este mărginită pînă la o oarecare cantitate din substanţă, a unui gen determinat. Vehiculul care este format împrejurul acestui nucleu, devine o reproducere exactă a vehiculului corespunzător încarnării precedente, în minus răul care a fost eliminat, şi în plus chintesenţa binelui încor-

porat în atomul germen. Materialul astfel adunat de spiritul triplu, ia forma unui mare clopot deschis la bază, avînd în vîrf atomul germen. Materia acumulată progresiv în acest clopot, devine mai grea pe măsură ce ea se închide în subdiviziunea inferioară care urmează, unde ea readună cantitatea de materie, pe care este în măsură să o atragă. Ea se îngreunează din ce, în ce, mai mult şi continuă a deveni mai grea, pînă ce este trecută prin cele patru subdiviziuni ale Regiunii Gîndirii Concrete, atunci suportul noului intelect al omului este complet. Forţele atomului germen al corpului astral sînt trezite, acest atom se aşează în vîrful clopotului, la interior; materialele luate din regiunea a şaptea se aşează împrejurul acestui atom germen, şi se continuă acest proces pînă ce atinge Regiunea Lumii Dorinţei sau Astrală. Clopotul are acum două straturi, la exterior suportul intelectului şi la interior noul corp al dorinţei. Activitatea atomului germen, din corpul vital, se trezeşte la rîndul ei, dar procesul formării acestui corp, nu este aşa de simplu, ca la formarea intelectului şi a corpului astral, care în mod relativ sînt mai primitiv organizate faţă de corpul fizic şi cel eteric datorită inegalităţii perioadei de evoluţie.

O oarecare cantitate de materii, de un fel determinat, este adunată în acelaşi fel şi după aceeaşi lege ca şi în cazul vehiculelor superioare; dar formarea corpului nou este împlinită de Îngerii Justiţiei şi Domnii Destinului. Eterul Reflector al corpului vital este impresionat de aceştia în aşa fel, ca să reflecte imaginile existenţei care începe.

Corpul vital este construit de Locuitorii Lumii Cereşti şi Spiritele elementale, formînd un creier de tip particular. Dar Eul care se reincarnează, îşi încorporează el însuşi chintesenţa vechilor sale corpuri vitale.

Ereditatea fizică nu lucrează decît asupra materiei corpului fizic, şi nici decum asupra calităţilor morale ale sufletului care sînt cu totul individuale. Corpul fizic nu este un aliaj exact al calităţilor părinţilor, cu toate că Eul este mărginit la întrebuinţarea materiilor extrase din corpul părinţilor.

Vehiculele noului născut nu sînt imediat active. Corpul fizic este nedezvoltat şi în neputinţa de a se manifesta multă vreme după naştere. Apoi în perioada ce urmează, încep, ca diferitele vehicule să se interpenetreze şi devin prezente, fără ca facultăţile pozitive să fie active. Corpul eteric se naşte pe la vîrsta de şapte ani a copilului, cînd începe perioada de creştere excesivă şi periculoasă pînă la vîrsta de 14 ani.

Corpul astral se naşte la vîrsta de 14 ani, cînd creşterea excesivă a corpului vital, se opreşte, iar forţa de pînă acum, îşi schimbă scopul în instinctul de reproducere. Perioadei de pubertate, îi urmează aceea a atracţiei sexului opus, perioadă care este forte în a treia perioadă septenară a vieţii de la 14 la 21 ani, deoarece intelectul care înfrînează, nu este născut. De la 14 ani în sus, intelectul începe să-şi dezvolte calităţile sale latente şi începe să gîndească în felul său personal. Diferitele sale corpuri sau vehicule devin mature şi încep a fi utilizate de Eu de la 21 ani, prin căldura proprie a sîngelui, care coincide cu dezvoltarea Eterului Lumină. Eterul chimic se dezvoltă şi el complet la 7 ani; Eterul vital la 14 şi Eterul Lumină la 21 ani.

După ce Eul a părăsit corpul fizic şi a stat o epocă oarecare în Lumea Gîndirii Abstracte (Mental superior), nostalgia noilor experienţe şi dezvoltarea sufletului, îl stimulează la o nouă încarnare. Atunci coboară în Regiunea Gîndirii Concrete (Mental inferior), unde obţine materia pentru a-şi crea un intelect nou; se închide apoi în corpul astral, al dorinţelor şi din materiile adunate îşi reface un corp astral. Coboară mai jos în Regiunea Eterică a Lumii Fizice adunînd materii şi refăcîndu-şi corpul vital.

La naşterea corpului fizic, Eul se găseşte în Regiunea Chimică a lumii fizice, iar la 7 ani îşi formează corpul eteric, la 14 ani naşte intelectul, la 28 ani începe viaţa serioasă, la 35 ani este în floarea vîrstei, la 42 ani îşi schimbă cu totul felul de a trăi, la 49 ani îşi dezvoltă mentalitatea sa. Moartea pune sfîrşit existenţei sale fizice, cînd sufletul revine în regiunea eterică şi cînd îi apare panorama vieţii sale, se sfîrşeşte viaţa fizică. În cele trei regiuni inferioare ale lumii dorinţelor se află aşa zisul

Purgatoriu, în care suferința purifică sufletul. Esența durerii este încorporată în suflet, ca și bunele sentimente, în Primul Cer care se află în cele trei regiuni superioare ale Lumii Dorințelor. În al Doilea Cer, regiunea gîndirii concrete, binele implinit în timpul existenței trecute și gîndurile bune sînt încorporate în intelect. Esența bunelor gîndiri, elaborată de intelect și esența bunelor sentimente, elaborate de suflet, sînt în cele din urmă încorporate de Spirit în al treilea Cer al Regiunii Gîndirii Abstracte (mental superior), formînd baza bunelor acțiuni pentru viitoarea reîncarnare.

3. VIAȚA, DUPĂ „VIAȚĂ"

Prin moarte noi părăsim corpul nostru fizic, cum se părăsește un veșmînt uzat și destrămat. Moartea sosește cînd corpul vital, al dorințelor și al intelectului, părăsesc corpul fizic, printr-o mișcare în spirală, ducînd cu ele sufletul, adică forțele care au lucrat printr-un atom fizic special. Acest atom special și permanent, păstrează înregistrate rezultatele experiențelor în corpul fizic, din timpul existenței fizice, care ia sfîrșit și care face parte din toate existențele trecute și viitoare, întocmai ca un nucleu, descris mai sus, unde l-am numit Atom-Germen, situat în timpul vieții, în ventriculul stîng al inimii. În momentul morții, el se ridică pînă la creier, prin nervul pneumogastric și părăsește corpul fizic odată cu vehiculele superioare, prin încheieturile dintre osul parietal și occipital. Cînd vehiculele superioare au părăsit corpul fizic, ele sînt legate printr-o coardă argintie, strălucitoare, legată prin una din extremități cu inima, prin atomul-germen, a cărui rupere cauzează oprirea inimii, dar nu se rupe mai înainte ca panorama vieții cuprinsă în corpul vital, să nu fie trecută în revistă. Atomul germen, este un atom de o natură particulară, această particularitate constă în faptul, că pe cînd atomul fizic este înlocuit din timp, în timp, atomul germen are un caracter permanent în timp. Cînd zicem în timp, nu trebuie să înțelegem numai timpul unei

singure vieţi fizice, ci atomul germen a făcut parte din toate corpurile fizice de care Eul s-a servit. Acest atom nu este extras în momentul morţii de cît spre a servi ca un nucleu la formarea altei existenţe fizice. La moarte el se ridică pînă la creier şi părăseşte corpul fizic odată cu corpul astral şi mental prin creştetul capului. Îl putem asemăna cu o sămînţă care cuprinde în ea toată energia şi forma pomului.

Moartea este trecerea la o viaţă mai bună, mai activă, mai frumoasă. Este eliberarea de legăturile cărnii, de multele infirmităţi, de mizerii, de suferinţă. Noi posedăm atunci drept veşmînt exterior, corpul nostru astral, care devine centrul conştiinţei noastre. Această stare este bine cunoscută de cei care au trecut prin experienţa dedublării. Corpul nostru astral, este compus, în diferite proporţii, din materia celor şapte sub-planuri, aceste diferite grade de materie se orînduiesc în strate concentrice, cea mai densă la exterior. Începînd prin sub-planul cel mai de jos, omul va parcurge pe rînd cele şapte regiuni ale lumii astrale, dezbrăcîndu-se, la fiecare înălţare, de haina sa exterioară. El trăieşte atunci după activităţile sale trecute, după meritele sale, după gradul său de evoluţie şi starea elementelor sale. Omul trăieşte în lumea astrală cu gîndurile, cu dorinţele şi cu sentimentele pe care le-a avut şi în viaţa terestră. Lumea astrală este aşa de mult continuarea vieţii pămînteşti, încît adesea omul crede că trăieşte încă pe pămînt. Durata şederii în această sferă o determină omul prin activităţile sale trecute, prin densitatea sau subtilitatea învelişurilor sale. Această durată este, deci, neînlăturatul efect al cauzelor pe care le-a generat pe pămînt. El recoltează ceea ce a semănat.

Lumea astrală nu este împărţită în continente geografice, regiunile ei, sînt nişte stări de cönştiinţă. Defuncţii rămîn împrejurul nostru timp îndelungat, ei se întristează de regretele noastre, de suferinţele noastre, de lacrimile noastre. Să le adresăm mai multe gînduri de iubire, de ajutor, de susţinere.

Cea mai joasă regiune astrală este cea mai densă şi este cea mai în contact cu pămîntul, regiune aşa de înfricoşătoare, încît este comparată cu infernul creştin. Ea

primește sufletele josnice și murdare, ale căror dorințe au fost grosolane, brutale, criminale. Aceste suflete sînt torturate de imposibilitatea de a-și satisface patimile lor. Ei frecventează localuri de orgii, abatoare, pîndesc momentul cînd beţivul își pierde raţiunea și voința, pentru a-i lua în stăpînire corpul, prin care să-și satisfacă vechea patimă.

Omul trebuie să se purifice, să se dezbrace de toate dorințele și viciile care îl alipesc de pămînt. De aici denumirea de purgatoriu, dată de catolici, regiunilor următoare ale lumii astrale. Această purificare, înseamnă distrugerea, arderea diferitelor scoarțe mai dense ale corpului astral. Scopul purgatoriului este de a ne purifica de relele deprinderi și obiceiuri, făcînd cu neputință satisfacerea sau repetarea lor. Tot timpul cît omul încă are dorințe de natură fizică, cu privire la viața terestră, el va trebui să locuiască în corpul său de dorințe, numit astral. Lumea dorințelor devine de fapt un purgatoriu și prin această lume, sufletul se spală de dorințele care l-au încătușat pînă acum. Durata șederii în purgatoriu, este aproximativ a treia parte din timpul unei vieți terestre.

Între purgatoriu și primul cer, se găsește regiunea imediată, numită Regiunea Centrală a Lumii Dorinței. Aici se găsesc oameni onești și integri, care nu au făcut rău nimănui, dar care avizi de afacerile lor materiale și-au neglijat dezvoltarea germenilor unei vieți superioare. Ne mai fiind aici într-un mediu de afaceri materiale, cu care pînă acum erau preocupați, se găsesc în acest plan, într-o penibilă atmosferă, care duce în mod firesc la preocupări mai înălțătoare, dorind cărțile, studiile de valoare, spre a ieși din monotonia ce o încearcă aici. El văd că moartea nu este finitul vieții și că viața nu aparține numai planului fizic. Purificîndu-se aici, spiritul trece în Primul Cer, care este o stare de conștiință mai ridicată, din lumea dorinței. Aici rezultatul suferințelor este încorporat în atomul germen care are caracterul său permanent în corpul dorinței, și îi comunică acestui atom, sinceritatea, dreptatea prin care individul va fi determinat a lucra în viitor, pentru a face binele și a înlătura răul.

După ce am examinat experienţele prin care trecem în regiunile inferioare, mergem acum să considerăm ceea ce se numeşte Regatul Fericirii, adică, diferitele lumi cereşti. Dar să alungăm din spiritul nostru ideea, că singura funcţie a acestor regiuni superioare este de a ne procura fericirea. Fericirea nu este decît una din efectele vieţii de acolo. Funcţiile cele mai importante ale acestor regiuni, sînt asimilative şi educative. Asimilăm de la început şi introducem în conştiinţa noastră calitatea spirituală a faptelor bune pe care le împlinim în timpul vieţii noastre terestre, ceea ce ne va da sentimentul de echitate care ne va îndemna de a lucra şi acţiona bine în vieţile noastre viitoare.

Primul Cer, acela în care Eul trece, după ce a străbătut purgatoriul, este situat în cele trei regiuni superioare ale lumii dorinţei. Este lumea culorii şi a emoţiei. Aici, panorama vieţii se desfăşoară din nou, dar acum, ne dă bucurie în loc de suferinţă. Resimţim aici toată fericirea pe care am dăruit-o altora în timpul vieţii terestre şi mulţumirea pe care ei au simţit-o. Încercăm astfel bucuria provenind din calităţile spirituale ale actelor constructive ce am împlinit. Învăţăm astfel lecţia care demonstrează că binele, adevărul şi echitatea procură o recompensă supremă. Aici, Eul obţine bucuria tuturor dorinţelor constructive pe care le-a avut în timpul vieţii precedente, dar care atunci nu au fost satisfăcute. Caracterul joacă un rol dominant în această lume. Altruismul şi binefacerile primesc aici recompensa lor. Mai mult, aici se elaborează planuri care vor permite unei persoane, în vieţile următoare, de a întinde încă mai departe activităţile sale umanitare. Studioşii, dispun aici de facilităţi nelimitate pentru studiul ştiinţelor şi artelor. Artistul poate să-şi dezvolte concepţiile sale artistice, poate crea, picta cu culori vii şi modela din materialul propriilor sale gînduri.

În Primul Cer, nu există nici o urmă de tristeţe şi deci este un sediu de fericire. Copii se bucură de o existenţă fericită în Primul Cer, mai cu seamă cînd ei mor mai înainte de a-şi fi creat corpul dorinţei, adică pînă de 14 ani. Aceşti copii, nu mai trec prin purgatoriu, căci nu au

nici o dorință de purificat, ei trec direct în primul cer, unde locuiesc aproximativ 20 de ani într-o frumoasă recreație, fiind grupați în clase după temperament și primind educația și învățămintele de care vor avea nevoie în viitor. Ei primesc o învățătură sistematică de principii spirituale, de o viață de bine, de așa fel, că atunci cînd se vor reîntoarce pe pămînt, ei vor putea fi avansați în acest sens. De multe, ori un spirit slab este obligat să moară tînăr ca să poată să urmeze aceste instrucțiuni, care, în viețile viitoare, îi vor asigura reușita.

În Primul Cer existența pare tot așa de concretă ca și pe pămînt, deși ea este tot așa de iluzorie ca și în lumea fizică. Aici fiecare își construiește din propria lui gîndire tot ce dorește, edificii frumoase, flori, din materia ce și-o făuresc prin această gîndire, obținînd satisfacțiile ce i-au lipsit în viața terestră.

Persoanele care pe pămînt au trăit o viață morală, fără vicii, cu idealuri înalte și nobile, mînați de dorința integrării în Absolut, cunoscînd Adevărul, aceste persoane ne avînd nevoie de purificare, nu fac decît să străbată lumea astrală și pătrund, direct în lumea mentală, paradisul, cerul creștinilor.

. Cele trei lumi se deosebesc prin natura lor, astfel: lumea fizică este aceea a formei; lumea dorinței este a culorii și lumea gîndirii este a sunetului, în care muzica este un fapt, pe care Pithagora o numea muzica sferelor.

După ce au fost săvîrșite toate experiențele vieții care sînt aproape pe sfîrșite, și care aveau de-aface cu dorințe și emoții, Eul se desparte de corpul dorinței și trece în al Doilea Cer, care se găsește în regiunea gîndirii concrete și care este lumea sunetului. Muzica de cel mai sublim caracter, constituie una din bucuriile speciale ale acelei regiuni. Al doilea cer cuprinde primele patru regiuni ale lumii gîndirii concrete și este adevărata patrie a Eului. El locuiește aici, de obicei, timp de secole și duce aici o existență extrem de activă. Aceasta este regiunea arhetipurilor. Nimic nu poate exista pe pămînt, de la corpul fizic, pînă la conturul fizic al unui continent, pînă ce arhetipul său n-a fost construit în această regiune. Aici, Eul se supune unui vast antrenament prin care învață

construcița arhetipului. El verifică de asemenea arhetipurile proiectelor și structurilor pe care le-a lucrat în timpul vieții sale și își dă socoteală în ce au fost bune și unde au avut defecțiuni; descoperă astfel pentru ce au eșuat unele proiecte din viața precedentă.

O parte importantă a travaliului acestei regiuni este prepararea arhetipurilor vieții terestre ce urmează. În general, nu este permis Eului să locuiască un corp mai perfect decît acela pe care este capabil să și-l construiască, și aici Eul urmează lecțiile prin care se perfecționează. El încorporează de asemenea în spiritul triplu chintesența corpului pe care le-a dezbrăcat, în scopul utilizării acestor experiențe în viitor, ca un mijloc de putere și de perfecțiune spirituală. La finele acestei perioade, Eul extrage din intelect, esența care nutrește spiritul și atunci este pregătit pentru a-și lua zborul către regiuni și mai înalte.

Al Doilea Cer, este adevărata patrie a Eului, a gînditorului. Cînd Eul, Spiritul triplu, intră în acest Cer, el este îmbrăcat cu haina intelectului care conține cei trei atomi germeni, chintesența celor trei corpuri părăsite. În acest Cer, spiritul locuiește mai multe secole, culegînd fructele, recolta, ultimei sale existențe terestre și pregătindu-și condițiile fizice cele mai favorabile pentru etapa apropiată a dezvoltării sale. În această regiune undele sonore și armonioase sînt un elixir de viață și în această atmosferă Eul încorporează triplul spirit de care are nevoie pentru dezvoltarea și reînflorirea sa. Asimilîndu-și experiențele existenței sale trecute, avînd în vedere, de a-și prepara mijlocul necesar pentru viitoarea sa etapă spre perfecțiune; după ce a pornit să-și construiască un corp apropiat, prin care va putea să se manifeste din nou în lumea fizică, după ce, în cele din urmă și-a extras din intelectul său esența care va trebui să hrănească spiritul triplu, Eul său trece mai departe, lepădat de toate vehiculele sale, în Regiunea superioară a Lumii gîndirii, adică în Mentalul Superior Abstract, Real și lipsit de iluzii.

Lumea în care Eul pătrunde acum, se numește al Treilea Cer, el se găsește în regiunea gîndirii abstracte. Spiritul triplu este acum privat de toate vehiculele sale inferioare (fizic, vital, emoțional, mental concret), lăsîndu-

le în urma sa, dar conservînd, în spirit, atomii germeni care vor servi, în viitoarele reîncarnări, la construirea noilor sale vehicule. Al treilea cer nu este, în stadiul nostru de evoluție, un loc de activitate pentru individul ordinar. Aici vibrațiile sînt foarte înalte pentru el. Tot ceea ce poate el face de obicei este de a se odihni aici, scăldîndu-se în armonia divină care străbate această lume și să se fortifice înaintea reîncarnării. În această lume, unde domnește o nespusă armonie, spiritul se fortifică în vederea apropiatei sale coborîri în materie, reîncarnîndu-se pentru noi experiențe. Cînd el și-a asimilat o cantitate suficientă de forțe spirituale, Eul este din nou plin de dorința de a trece prin noi experiențe și să înceapă să se prepare pentru reîncarnare.

Dacă noi am fost în conflict cu morala, remușcările conștiinței noastre vor fi cauza unor suferințe de o așa natură, că ne va pune în situația fericită de a nu mai repeta acel act reprobabil și echilibrul tulburat se va restabili.

Viața fizică nu e făcută pentru plăceri, ci pentru experiențe ce trebuie să ne ducă la perfecțiune. Deci Natura ne va pune în cale alte experiențe, din ce, în ce, mai grele, pînă ce în sfîrșit, ideea de durere dispare, spre a-i lua locul forța din conștiința noastră, care ne pune în stare de a respinge răul, de a ne schimba direcția spre o treaptă mai bună a vieții noastre. Grație acestor experiențe, spiritul ajunge să cunoască și să înțeleagă tot mai bine legea cauzei și a efectului și raportul constant între cauză și efect. Experiența trebuie să o cucerim prin proprille noastre forțe, căci nu există școală mai bună ca încercările personale la care trebule să ne supunem. Durerea este binefăcătoare, trebuie să o binecuvîntăm.

4. REÎNCARNAREA ȘI LEGEA KARMEI

Teoria materialistă, a celor care nu văd decît materia și care nu admit abstractul din cauza imperfecțiunii organelor senzitive, susțin că viața nu este decît o călătorie

de la leagăn la mormînt, că intelectul este rezultatul funcţiei creierului şi că omul este cea mai superioară inteligenţă din univers, care inteligenţă dispare odată cu moartea corpului fizic, nesocotind că, vehiculul fizic nu este decît un complicat instrument, prin care Eul, Scînteia Divină, se manifestă în fizic.

Teoria teologică, afirmă, că pentru fiecare fiinţă omenească, Dumnezeu creează un suflet nou, că la naştere el trece dintr-o stare invizibilă, la o stare vizibilă, şi că după viaţa terestră, moare, trece în invizibilul de dincolo, de unde niciodată nu mai revine. Dogma teologică, crede că suferinţa sau fericirea după moarte, sînt eterne pentru suflet, ca o consecinţă a scurtei vieţi dintre naştere şi moarte.

Prin teoria reîncarnării se înţelege, că orice suflet este o parte integrantă din Dumnezeu şi că omul conţine în sine, în stare latentă, germenele tuturor Puterilor Divine, pe care trebuie să le trezim în noi; ca şi sămînţa care conţine în ea rădăcina, tulpina, ramurile cu frunzele şi fructele pomului. Prin mijloacele nenumăratelor existenţe succesive ale Eului, trăite într-un corp fizic de diferite grade de evoluţie, puterile sale latente sînt transformate în puteri dinamice; sufletul nu este pierdut, umanitatea evoluează spre un ţel divin, care este ascensiunea către perfecţiune şi reunirea cu Dumnezeu, Tatăl nostru Creator.

Cînd zicem energie, zicem materie, şi ele sînt inseparabile în lumea fizică, căci energia este materie condensată, care radiază şi se eliberează necontenit. Dacă nimic nu poate fi distrus, căci totul se transformă şi nimic nu dispare, nici intelectul nu poate face excepţie. Moleculele corpului nostru fizic sînt reînoite necontenit, astfel că în şapte ani nimic nu mai există din ceea ce a fost. Dacă creierul este suportul conştiinţei, al memoriei şi al intelectului, atunci aceste capacităţi ar trebui să dispară complet, şi memoria trecutului s-ar şterge cu totul în aşa fel, că un om nu ar mai putea să-şi reamintească nici un eveniment mai departe de şapte ani. Teoria materialistă nu poate să-şi explice fenomenele parapsihologice, de subconştiinţă şi superconştiinţă.

Doctrina teologică, afirmă că dintre milliardele de suflete, care au fost create și care au populat globul terestru de la începutul lumii, numai unele dintre ele vor fi salvate, iar restul sufletelor sînt destinate la tortura eternă, în infernul veșnic. Doctrină, care este în contradicție cu Legea Iubirii, cu Legea TATĂLUI, ai cărui copii sîntem, și la care trebuie să ne întoarcem, cu toții, pînă la cel mai păcătos, chiar și Satana.

Drumul evoluției Universului este o spirală, fiecare spirală este un ciclu, fiecare ciclu îl împinge pe cel următor.

O linie dreaptă este întinderea unui punct, și ea nu ocupă decît o singură dimensiune în spațiu. Materialistul începe linia vieții de la naștere, și pentru a rămîne logic, trebuie să o termine, cu ora morții. Teologul începe linia de la creație, odată cu nașterea, după moarte sufletul continuă să trăiască și destinul său este neapărat determinat după faptele împlinite în timpul unui mic număr de ani; sufletul nu mai poate reveni să-și repare greșelile. Linia continuă tot dreaptă și comportă puțină experiență, dar nici un progres al sufletului după părăsirea corpului.

Progresul natural nu urmează o linie dreaptă, nici vre-o cale circulară, căci aceasta ar însemna o eternă reîncepere a experiențelor între cele două dimensiuni din spațiu. Toate lucrurile se mișcă în ciclu progresiv și pentru a profita cu totul de posibilitatea de dezvoltare ce ne oferă cele trei dimensiuni ale naturii noastre, este nevoie ca viața în evoluție să urmeze cele trei dimensiuni ale spiralei, care mereu înaintează și se înalță.

Inegalitățile vieții, pe care materialiștii și teologii nu le pot explica, trebuie să fie explicate într-un fel satisfăcător prin cele două legi gemene, Reîncarnarea și Karma, și punerea în acord cu concepția unui Dumnezeu just și iubitor al creației Sale, așa cum însuși Domnul nostru Isus Christos ne-a învățat și ne învață în continuare.

Aceste două legi, ne oferă mijlocul de a ne emancipa, de a ne tîri din mediul nostru puțin dorit, și deci de a atinge un alt grad de dezvoltare. Toată ființa noastră

actuală nu este decît rezultatul acţiunilor noastre, noi singuri ne aşternem calea prin proprlile noastre fapte şi deci ceea ce sîntem, ceea ce posedăm, toate calităţile noastre, nu sînt decît produsul propriilor noastre acţiuni ale trecutului şi prin care ne pregătim şi ne formăm vlitorul. Vom putea desigur într-o zi să cucerim tot ceea ce ne lipseşte, ca facultăţi fizice, mentale şi morale.

Geniul nu este altceva, decît rezultatul unei neobosite munci, este semnul distinct al unui suflet avansat, care printr-o laborioasă şi asiduă muncă, într-un lung şir de existenţe, s-a dezvoltat într-o oarecare direcţie, depăşind astfel nivelul comun şi normal al rasei. Geniul ne arată cu anticipaţie în parte, gradul de dezvoltare care va fi apanajul rasei viitoare.

Eul în timpul vieţii terestre, a stabilit relaţii cu diferite persoane. Aceste relaţii, plăcute sau nu, au adus obligaţii, care nu au putut fi lichidate pe pămînt, sau Eul a comis fapte care au atras pedepse morale sau fizice, cum moartea nu lichidează toate datoriile, Eul se va reîncarna pentru ispăşire, îndeplinindu-şi Karma sa sau Legea Consecinţelor. Cînd Eul a ajuns să cucerească experienţa, stăpînirea de sine şi s-a achitat de datoriile sale, nu mai are nevoie de a se mai reîncarna, eliberîndu-se de roata morţii şi a naşterii.

Biblia luată sau explicată ad-literam, nu pare înţeleasă, Biblia este o carte ezoterică, care nu se poate explica decît de iniţiaţii în ştiinţa ezoterică.

După scufundarea Atlantidei, supravieţuitorii celei de a IV-a rase au început să cultive vinul, aşa cum Biblia ne arată ca prim cultivator pe Noe, care a fost nucleul formării rasei a V-a. Vinul s-a adăugat la alimentaţia omului, care în trecut se hrănea cu vegetale, lapte, apoi carne, în diferitele epoci ale rasei a I-a, a II-a, şi a III-a. Vinul a fost necesar pentru raţiunea efectului său, asupra principiului spiritual al omului, pentru ca nici o religie să nu-l poată face să uite natura sa spirituală, să nu-l facă să creadă că el este un vierme al pămîntului şi că aceeaşi forţă care-l face să meargă, îl face să şi gîndească. Vinul are un efect spiritual, fără a se abuza de el. Vinul, ca factor de evoluţie, în acea epocă, paralizează temporar

spiritul omului, pentru ca să cunoască, să cucerească lumea fizică şi să o aprecieze la justa el valoare. Omul ultă pentru un moment patria sa spirituală, alipindu-se de această formă a existenţei materiale, înşelîndu-se, uitînd că mai sînt şi alte lumi nevăzute de el.

În urma acestor preparative veni Christ pe Pămînt.

Spiritele, prin legea evoluţiei, merg totdeauna în progres, reîncarnarea nu se face prin retrogradări, nici în plante, nici în animale. Omul se reîncarnează în ambele sexe ca să experimenteze în condiţii diferite, ca bărbat şi ca femeie.

Fiecare Eu se naşte de două ori în timpul traversării Soarelui printr-un semn al zodiacului. Pămîntul trece anual prin 12 zodiacuri, în cursul cărora diferitele schimbări afectează pe om şi activitatea sa în diferite maniere. Aceste influenţe sînt şi mai mari la intervale de 2100 ani, cînd graţie mişcării Soarelui se schimbă epocile, realizînd transformări, revoluţii spirituale.

Scopul real al vieţii nu este fericirea actuală, ci experienţa prin care avem posibilitatea dezvoltării puterilor spirituale latente şi de a le transforma în facultăţi, spre a fi de cel mai mare serviciu în planul de evoluţie al Lui Dumnezeu. Dumnezeu evoluează prin noi. Noi sîntem celulele marelui corp cosmic al lui Dumnezeu. Noi spiritualizăm materia prin El, ca ea să devină un vehicul în care să poată funcţiona. Sîntem de asemeni necesari Lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este în noi. Travaliul nostru este prin urmare, de a dezvolta în cel mai înalt grad calităţile noastre spirituale şi facultăţile noastre latente de ăşa natură, ca să poată coopera la acest mare plan.

Cele trei scopuri principale ale evoluţiei prin materie, sînt: spirtualizarea naturii noastre, dezvoltarea voinţei, dezvoltarea spiritului creator. Dacă noi cooperăm cu acest plan fericirea va fi o realitate constantă.

Pentru a cuceri toată această dezvoltare este necesar ca Eul să se reîncarneze de multe ori într-un corp fizic. Cînd toate experienţele unei vieţi oarecare, au fost asimilate — spiritual ,— în lumile superioare, spiritul simte necesitatea de a cuceri noutăţi. Această dorinţă îl îndeamnă irezistibil la reîncarnare.

Primul lucru ce-l face Eul cînd este îndrumat spre reîncarnare este să-şi aleagă părinţii. Părinţii care ne sînt desemnaţi, de obicei, sînt aceia pe care noi i-am servit în vieţile precedente, dacă ei se ţin de datoria de a ne aduce acelaşi serviciu. Cînd Eul este destul de evoluat, îi este prezentată o vedere panoramică de mai multe vieţi variate, privind pe diferiţi părinţi, şi i se permite să aleagă unul. După ce alegerea a fost făcută, principalele aspecte ale vieţii fiindu-i determinate, Eul nu mai are libertatea de a mai schimba nimic. Totuşi are deplină libertate în ce priveşte detaliile. Acestea pot fi îndeplinite dintr-un spirit de iubire, de ajutor, de toleranţă sau dintr-un spirit de rebeliune, de ură, faţă de anturajul în care Eul a fost plasat. Astfel el îşi creează pentru el însuşi un destin bun sau rău pentru o viaţă viitoare.

În procesul efectiv de reîntoarcere la reîncarnare, diferiţii atomi germeni atrag la ei de la început materii pentru un nou ansamblu de vehicule care sînt: un intelect, un corp astral, un corp eteric şi un corp fizic. Naşterea, în lumea fizică, are loc în momentul cînd forţele planetare sînt în armonie cu destinul înăscut de Eu în vieţile precedente. El nu se poate renaşte în nici un alt timp, pentru că forţele inerente din atomii germeni l-ar împiedica. După naştere, forţele planetare, care zi cu zi influenţează asupra vehiculelor Eului, îl împing într-o oarecare direcţie, în armonie cu destinul precedent creat şi devin astfel executorii automatici ai acestui destin. Cînd un om întrebuinţează voinţa sa pentru a lucra conform cu evoluţia, el stăpîneşte şi conduce forţele planetare.

Legea cauzei şi a efectului operează continuu. Din momentul naşterii forţelor care au fost puse în mişcare în vieţile precedente şi care nu sînt încă cheltuite încep să lucreze asupra copilului şi a vehiculelor sale. Toată ura şi afecţiunile vechi revin la suprafaţă. Vechii inamici se prezintă, pentru ca Eul să-şi poată împlini destinul său cu ei şi să-i transforme în amici. Amicii de altă dată ajută Eul şi lucrează cu el pentru mutualul folos al ambelor părţi. Mergem lent dar irezistibil şi progresiv către amiciţia universală. Omul învaţă legea consecinţelor, prin care, fiecare faptă aduce răspunderea sa, şi prin care

orice forță ce o pune în mișcare, trebuie să aibă un efect corespunzător. Dacă prin neglijență sau egoism, cauzează o pierdere sau o suferință altora, legea consecințelor, la o dată posterioară, îi va aduce condiții asemănătoare, și îi va deslușI astfel injustiția faptelor sale. Dacă nu se va lua seama de lecție, natura îi va da experiențe totdeauna din ce, în ce mai riguroase, pînă ce, în fine, capătă efortul necesar și obține în mod veritabil puterea de a se controla. Dacă faptele pe care le împlinim sînt constructive și respectuoase față de dreptul altora, atunci în viața viitoare ne naștem în condiții care ne aduc succes și fericire. Dacă, din contră, cedăm pasiunilor noastre, dacă noi ne arătăm fără considerație pentru alții, sau sîntem indolenți și neglijenți, vom fi, desigur, chemați să renaștem în condiții și printre oameni care, vor face din viețile noastre insuccese și vor atrage multe nenorociri. Totuși, noi învățăm prin aceste eșecuri, ceea ce este necesar să facem ca să ne reparăm trecutul din rătăcirile vieții precedente. Atunci, cînd noi ne vom servi de voința noastră, pentru a ne rezolva problemele, vom parveni la succes și legea consecințelor va lucra pentru noi, în loc de a lucra contra noastră.

Dacă am fost cu totul limitați prin trecut și incapabili de a naște noi cauze, ne va fi imposibil de a dezvolta puterea noastră creatoare originală sau liberul arbitru.

III. INIȚIEREA

1. ANTRENAMENTUL EZOTERIC

Printre primele exerciții pe care, aspirantul doritor de a obține cunoștința personală, trebuie să le practice, este observarea foarte atentă a detaliilor. Putem să spunem despre majoritatea oamenilor, că ei au ochi, dar nu văd. Aspirantul trebuie să exerseze să vadă cu o extremă amănunțime orice s-ar găsi în jurul lui, fără de care el va fi în conflict între ceea ce a înregistrat conștient creierul și ceea ce a înregistrat subconștient corpul vital, lucru care va aduce o discordanță. În timp ce noi sîntem pe stradă, putem să mărim simțul nostru de observație, observînd foarte atent toate casele, cu toate detaliile lor, arhitectura, etc. Mai tîrziu ne vom sili să ne reamintim toate aceste detalii, astfel, ne vom mări considerabil puterea noastră de observație. Puterea de concentrare și puterea gîndului se dezvoltă prin concentrarea gîndurilor noastre asupra unui obiect, fenomen sau o imagine, concretă la început și cît mai abstractă pe parcurs. Trebuie să ne străduim să rămînem la obiectul concentrării noastre și să nu permitem gîndirii să rătăcească.

Gîndirea pozitivă înseamnă concentrare, ea își va atinge mereu scopurile și prin ea vom săvîrși „minunile" care ne vor conduce la reușită. Să ne străduim pentru dezvoltarea concentrării în orice moment.

Gîndirea negativă înseamnă să lăsăm gîndirea să rătăcească. Această stare este deosebit de vătămătoare și duce la distrugerea puterii gîndirii. Gîndirea negativă este slabă și în orice domeniu ar fi, dă rezultate nesatisfăcătoare. Prin gîndirea negativă, mentalul nostru cade pradă entităților inferioare și dacă persistă această stare, devenim posedați de ele și incapabili de a ne mai apăra.

Adesea aspirantul va fi îngrijorat pentru întîrzierea progreselor sale. Iubirea perfectă alungă îngrijorarea și temerea, astfel dacă avem tendințe de îngrijorare, putem consolida vehiculele noastre subtile, dezvoltînd, printr-un

mijloc sau altul, sentimentul de iubire. Atîta timp cît avem sentimente de îngrijorare, de temere, sîntem expuşi a fi pradă activităţilor răufăcătoare a unor fiinţe din planurile invizibile care ar putea foarte mult să ne vatăme. Însăşi faptul că resimţim temerea, dovedeşte că noi nu sîntem încă capabili de a ne apăra de aceste entităţi. Temerea, prin urmare, este cel dintîi inamic, pe care trebuie să-l învingă studentul metafizic.

Unii cad în greşeala de a dezvolta văzul spiritual prin ajutorul narcoticelor, a unor cristale sau prin metode de respiraţie, care fără supravegherea unui maestru pot provoca tulburări grave. Aceste practici duc la boli sau la obsesii, pentru că ele sînt de un caracter negativ. Ele dezvoltă văzul spiritual prin mijlocul vibraţiilor al căror curenţi circulă în sens contrar acelor de ceasornic, pe cînd, ar trebui să circule în acelaşi sens. De aici pericolul de a da acces regiunii inferioare a lumii dorinţei ca şi entităţilor depravate ce trăiesc acolo. Metodele orientale de respiraţie, fără supravegherea unui maestru, pot forţa corpul fizic şi corpul vital, rupînd legătura dintre centrele eterice şi sistemul nervos, provocînd nebunia. În alte cazuri se produce o rupere între eterul chimic şi eterul vital, care cauzează slăbirea progresivă. O respiraţie igienică şi profundă este salutară, recomandată.

Studentul metafizic trebuie să se silească să atingă echilibrul perfect, care este triplu: echilibrul emoţional, concentrarea mentală, puterea spirituală.

Cînd am dobîndit vederea planurilor superioare, cînd sîntem capabili de a părăsi conştient corpul nostru fizic, nu înseamnă că ştim totul, n-am ajuns decît la începutul educaţiei noastre spirituale. Trebuie să ne instruim acolo, aşa cum ne instruim şi aici, lucrînd cu răbdare şi căutînd cu stăruinţă să rezolvăm problemele noii noastre ambianţe. Se cere prudenţă în alegerea unui instructor, să nu mergem după instructorii care n-au dezvoltat decît unul din cele trei grade ale văzului spiritual, şi încă poate imperfect. Este absurd de a ne pasiona de vre-unul, pentru singura raţiune că el este un clervoiant şi de a considera ca o expresie indiscutabilă a adevărului, tot ceea ce el va spune. Orice cunoaştere care vine din lumea hiperfizică,

printr-un grad oarecare al văzului spiritual, trebuie să fie supus unei probe al bunului nostru simţ şi al logicii, şi dacă ele nu o suportă, noi avem dreptul de a-l arunca, sau cu atît mai mult de a împinge mai departe investigaţiile noastre, înainte de a-l accepta.

Noi trebuie zilnic să ne examinăm faptele noastre. A iubi chiar pe vrăjmaşii noştri, înseamnă a anticipa aici jos purificarea noastră, şi a realiza un progres mult mai rapid. Examinînd faptele noastre bune sau rele, vom putea de-a dreptul să trecem după moarte în primul cer, fără a mai avea nevoie de a trece prin acea zonă a purgatoriului.

Pentru achiziţia conştiinţei personale, Eul posedă un corp fizic, un corp al dorinţelor şi un corp al intelectului, corespunzătoare diferitelor planuri ale naturii. Depinde de dezvoltarea şi de calitatea lor pentru a cuceri experienţa din fiecare existenţă. Tot ce este raportat la viaţa fizică nu este decît zădărnicie. Singurul lucru ce putem duce cu noi, şi care va avea valoare reală, va fi bogăţia de inimă şi spirit.

Antrenamentul ezoteric, se face prin construirea unui vehicul interior, prin studiu, discernămînt, concentrare, meditaţie, contemplare şi adorare. Pentru a cîştiga viaţa spirituală, trebule să urmărim un regim special şi igienic de alimentaţie şi să adormim în noi instinctele sexualităţii, să nu mai trezim aceste instincte, lăsînd liberă această forţă, spre a avea puterea să dezvolte cele şapte centre (chakre) prin care vom putea înţelege ezoterismul vieţii noastre spirituale.

Exerciţiul de Retrospecţie (examenul conştiinţei) se practică seara, aşezîndu-ne în pat, într-o atitudine de repaos desăvîrşit, lăsînd muşchii să cadă în voie. Apoi ne vom examina faptele în mod invers, plecînd de la faptele săvîrşite seara, mergînd cu gîndul spre faptele săvîrşite dimineaţa, examinîndu-ne astfel conştiinţa, judecîndu-ne pe noi înşine, adică făcîndu-ne singuri purgatoriul, şi evitîndu-l pe cel de după moarte. Efectele vor fi imense.

Exerciţiul retrospecţiei de seară ajută mult Eul, cu privire la această fază a existenţei după moarte; practicînd-o în fiecare seară, putem trăi viaţa noastră în primul

cer, tot așa de bine ca viața purgatorlului, încă de pe pămînt, și Eul va fi atunci liber să străbată regiunile superioare cînd el va trece în lumea de dincolo. El va putea, de asemenea să facă progrese spirituale mult mai mari, pe care nu le-ar putea face altă dată; va putea de asemenea să se reîntoarcă mai repede pe pămînt, pentru a servi aici, în planul evoluției sale și a semenilor. Trebule să începem să examinăm, în ordine inversă, faptele de peste zi, unde noi am ajutat pe alții. Trebuie să ne forțăm să resimțim bucuria și mulțumirea pe care ei au încercat-o și astfel să realizăm calitățile spirituale ale bunelor noastre acțiuni. Acest procedeu este neapărat recomandat studentului ezoteric, care dorește să facă mari progrese. Retrospecția sau examenul de conștiință, are o valoare mai mare ca toate celelalte metode, pentru că face pe aspirant să avanseze pe cărarea progresului. Seara, după ce se așează în pat, aspirantul trebuie să stea într-o atitudine de repaos, relaxîndu-și, toți mușchii. Apoi se trec în revistă faptele zilei, în ordine inversă, începînd cu cele de seară, continuînd cu cele de după prînz și terminînd în fine cu cele de dimineață. Te vei sili de a-ți reprezenta fiecare fapt, fiecare scenă pe cît mai sincer posibil, căutînd să reproduci înaintea intelectului tău, tot ceea ce s-a petrecut, în scopul de a-ți judeca faptele tale, de a-ți da socoteală, dacă vorbele tale aveau chiar sensul pe care voiai să i-l dai, sau dacă, din contră, ele puteau da loc la o altă interpretare; de a te asigura, în fine, dacă, vorbind altuia, i s-a exagerat, sau micșorat valoarea faptelor arătate. Vei examina în același timp atitudinea morală ce o aveai în prezența fiecărei scene, judecîndu-te.

Unele persoane găsesc că este dificil să rămînă deștepte, pînă ce exercițiul s-a terminat, se cere un efort deosebit de voință și multă consecvență, care vor duce, în final, la reușită.

Efectele acestui examen de conștiință sînt imense și depășesc toate așteptările. Mai întîi travaliul de a restabili armonia vehiculelor este împlinit în deplină conștiință și într-un timp mai scurt de cît ar putea-o face corpul dorinței în timpul somnului, lăsîndu-i astfel, mult mai mult timp disponibil în timpul nopții, pentru a lucra

la exterior. Extrăgînd zi, cu zi, esența experiențelor, care constituie dezvoltarea sufletului și încorporînd-o în spirit, noi trăim în prezent într-o atitudine de intelect în armonie cu liniile conducătoare, de un progres, rezervat de obicei, existențelor viitoare. Îndeplinind cu sinceritate acest exercițiu, ne ridicăm, zi cu zi, din memoria noastră subconștientă lucrurile indezirabile, într-un așa mod, încît greșelile noastre sînt șterse. Aura noastră începe să strălucească de aurul spiritual extras din experiențele zilnice din adîncul sufletului nostru și vom atrage astfel prezența Entităților superioare.

„Cel drept va vedea pe Dumnezeu" a zis Christ.

Instructorul va deschide repede ochii noștri din momentul ce noi vom fi pregătiți a intra în „Nava Învățăturii", adică în lumea astrală, unde ne așteaptă primele experiențe ale unei vieți conștiente, în afară de corpul fizic.

Al doilea exercițiu, Concentrarea, trebuie să fie practicat dimineața, imediat după deșteptare. Aspirantul nu trebuie să se scoale, căci el trebuie să se găsească într-o atitudine confortabilă, cu mușchii relaxați, începînd a se concentra, pentru a păstra contactul cu lumea astrală. În timpul somnului curenții corpului dorinței sînt energici, și centrii săi sînt animați de o mișcare rotativă de o enormă viteză. Dar îndată ce corpul reintră în învelișul fizic, curenții și centrii săi sînt aproape opriți deodată de materia densă și de curenții nervoși al corpului vital care transmit în cele două sensuri mesajele cerebrale. Scopul exercițiului de dimineață este de a readuce corpul fizic la același grad de inerție și de insensibilitate ca în timpul somnului, în timp ce spiritul este perfect deștept, viol și conștient, existînd atunci condiții favorabile, ca centrii de senzație (chakre) ai corpului astral, să-și înceapă mișcarea rotativă.

Cînd concentrarea asupra unui punct, ne absoarbe, corpul nu mai simte nimic absolut în jurul său din lumea fizică și în fața sa se vor desfășura efectele conștiinței astrale, apoi intelectuale. Subiectul concentrării trebuie să fie deasupra lucrurilor ce cad în perimetrul simțurilor fizice și dincolo de timp și spațiu. Printr-o asemenea prac-

tică, vom cuceri înțelegerea interioară de la începutul Universului, depășind tot ceea ce cărțile cele mai savante ne-ar putea oferi în viață. Aspirantul se va purifica și astfel prin aura sa luminoasă va atrage un Instructor de la care va primi sprijinul necesar. Din aceste experiențe trebuie să extragem prin meditație o cunoaștere completă a legilor cosmice pe care însă nu le povestim nimănui, socotindu-le ca lucruri prea sfinte, dar aplicîndu-le în serviciul umanității.

Concentrînd gîndurile noastre către un centru, asupra unui punct, vom mări puterea lor, după același principiu, în care forța razelor luminoase este mărită prin concentrarea sa asupra unui punct ce trece prin focarul unei lentile. Depărtînd din intelectul nostru toate celelalte subiecte, puterea noastră mentală este întrebuințată în total pentru a atinge scopul sau a rezolva problema asupra căreia ne concentrăm. În acest caz, putem fi absorbiți în subiectul nostru, pînă a nu mai auzi nici lovitura de tun trasă deasupra capului nostru. Unii oameni pot fi atît de adînciți în lectura unei cărți, că el uită totul în jurul lor. Aspirantul, care cercetează lumina spirituală, trebuie să cucerească facultatea de a se absorbi în ideea care formează obiectul concentrării gîndurilor sale, pînă la punctul de a închide cu totul conștiința sa față de lumea simțurilor și de a fixa toată atenția sa asupra lumii spirituale. Cine înțelege s-o facă, va vedea partea spirituală a unui obiect, sau o idee iluminată de lumina spirituală și va obține astfel de la natura interioară cunoștințe, la care omul nici nu visează.

Cînd se va atinge acest grad de abstracție, centrele de senzație ale corpului astral, vor începe să se rotească în interiorul corpului fizic și își vor face astfel puțin, cîte puțin, un loc. Cu timpul, acest fenomen se va accentua din ce, în ce mai mult, în așa fel că va trebui un efort din ce, în ce mai mic, spre a provoca această rotație. Subiectul ales pentru concentrare e preferabil să fie dincolo de timp și spațiu, deasupra lucrurilor ordinare căzute sub simțuri, de exemplu: primele cinci versete din Evanghelia sfîntului Ioan. Meditîndu-le în fiecare dimineață, frază cu frază, aspirantul va cuceri cu timpul o

miraculoasă pătrundere interioară, de la începutul Universului şi din planul Creaţiei, care întrece tot ceea ce cărţile cele mai savante ar putea să ne înveţe.

Un oarecare timp la început, cînd aspirantul va reuşi să menţină fără întrerupere, timp de cinci minute, ideea asupra căreia îşi concentrează gîndurile, el va încerca să o părăsească repede lăsînd în locul ei un gol. Cine nu gîndeşte absolut la nimic, dar aşteaptă ca să vadă ce se petrece în acest vid mintal, va ajunge la un moment dat, cînd în acest spaţiu gol, îi vor apare viziunile şi scenele lumii astrale. Aura sa va începe să strălucească şi va atrage atenţia unui Instructor care va însărcina pe cineva să-i dea ajutorul necesar, pentru ca să poată împlini în progresul său, un nou pas. Chiar dacă luni şi ani se petrec fără rezultate vizibile, fiţi asiguraţi că nici un efort nu va fi fost încercat în zadar; Marii Instructori le văd şi le apreciază. Ei doresc să aibă ajutorul vostru, atît cît şi voi înşivă puteţi fi dornici de a le da acest ajutor. În acelaşi timp, pot fi raţiuni, pentru care ei nu găsesc oportun ca noi să lucrăm pentru umanitate în această existenţă sau la un moment dat. Citeodată aceste piedici dispar, şi atunci sîntem admişi să contemplăm Lumina Sfîntă a Adevărului.

O veche legendă mistică zice, că atunci cînd cauţi o comoară, aceasta trebuie să o faci noaptea şi în tăcere adîncă. Pronunţînd o vorbă, mai înainte ca acea comoară să fie adusă la lumină şi în siguranţă, o vei face să dispară pentru totdeauna. Dacă noi fiecărim şi povestim şi altora experienţele noastre personale trăite în timpul orei noastre de concentrare, le pierdem. Din aceste experienţe noi trebuie să extragem prin meditaţie, o cunoştinţă completă a legilor cosmice. Noi nu trebuie să le povestim, căci ele nu sînt decît învelişul ce ascunde cunoştiinţa. Legile descoperite, graţie lor, au o valoare pentru toţi, căci ele explică faptele vieţii, şi ne învaţă maniera de a trage foloase din unele condiţii, sau de a le evita pe altele. Legea, ea însăşi, poate deci să fie liber divulgată pentru binefacerea omenirii, urmînd aprecierea aceluia care a descoperit-o. Atunci, experienţele care au dus la descoperirea acestei legi, vor apare în adevărata lor lumină, adică,

ca fiind numai de un interes trecător, fără să merite mai mult decît această concluzie. Prin urmare, aspirantul trebuie să considere tot ceea ce se petrece în timpul concentrării gîndirii sale, ca un lucru sfînt, şi trebuie să-l păstreze strict pentru el. În fine, evitaţi să consideraţi aceste exerciţii ca o muncă plictisitoare, preţuiţile la înalta lor valoare; ele sînt marile noastre privilegii. Numai astfel apreciindu-le, le vom da deplină dreptate şi vom recolta binefacerile care decurg din ele.

2. AL ŞASELEA SIMŢ

În creier se găsesc două mici organe: corpul pituitar şi glanda pineală. Ştiinţa medicală, actuală, nu ne poate oferi suficiente explicaţii dèspre aceste glande, ca de altfel nici despre celelalte glande mai cunoscute ale corpului uman. Ea afirmă despre glanda pineală ca fiind un organ atrofiat şi totuşi, nici glanda pineală şi nici corpul pituitar nu sînt pe cale de atrofiere, ci dimpotrivă, ele reprezintă arhetipul viitoarelor organe de percepţie senzorială. Acest fapt nedumereşte pe savanţi, căci natura nu conservă nimic inutil. Corpul pituitar şi glanda pineală aparţin unei alte clase de organe, care în epoca actuală, nu sînt pe cale de a degenera, dar sînt într-o stare de inactivitate la majoritatea oamenilor. În orice corp, noi găsim organe care se atrofiază sau se dezvoltă; primele sînt, ca să zicem astfel, limitele care marchează drumul prin care omenirea a trecut, spre a atinge starea actuală de dezvoltare; cele din urmă fac să se prevadă liniile de ameliorare şi dezvoltare viitoare. De exemplu, muşchii cu ajutorul cărora animalele mişcă urechile lor, sînt tot aşa de prezente şi la om, dar sînt pe cale de a se atrofia, puţini oameni îl pot utiliza. Inima aparţine clasei de organe care indică dezvoltarea viitoare, ea este pe cale de a deveni un muşchi voluntar.

Prin corpul pituitar şi glanda pineală, care în prezent la om sînt în inactivitate, putem privi în interiorul nostru, în lumile noastre interioare. Cînd evoluţia le va dez-

volta, omul va vedea lumea sa interioară ca în perioada atlanteană. Dezvoltarea acestor organe, îl dă posibilitatea iniţiatului de a ajuta pe oricine din jurul său, dar iniţiatul trebuie să păstreze dezinteresul pentru propria persoană, căci el va fi în serviciul umanităţii şi nici de cum al său.

Renaşterea acestor organe se face prin regim alimentar, economia forţelor sexuale, spre a se îndrepta aceste forţe spre funcţii mai nobile şi idealiste, prin concentrare, meditaţie şi contemplare.

Clervoianţa se datorează acestor organe, care, la unele persoane, sînt unite printr-o punte de legătură energetică şi sînt în stare de activitate. În epocile lemuriană şi atlanteană, cu mult în urma epocii noastre ariene, omul intra în contact cu lumea spaţială, prin intermediul acestor organe. Ele vor servi din nou la realizarea acestui contact, la comuniunea directă cu Cerul, care va constitui totodată şi viitoarea „religie" a planetei noastre, cînd nu vom mai avea nevoie de intermediari, de preoţi, între noi şi Dumnezeu.

Drumul cunoştinţei, este drumul prin care ne dezvoltăm vederea noastră şi puterile spirituale din noi. Se vorbeşte adesea de vederea spirituală ca de al şaselea simţ. Umanitatea în general, nu posedă decît cinci simţuri, dar noi toţi avem, în stare latentă, al şaselea simţ, iar unii pionieri îl au dezvoltat. A fost un timp cînd noi nu posedam decît patru simţuri în stare activă, erau unii oameni, desigur, care pretindeau că este imposibil să cucerească un al cincilea simţ, şi că acei iluminaţi care vorbeau de un al cincilea simţ, erau în eroare. Istoria este o eternă repetiţie. Azi, toate rasele umane au cinci simţuri, dar unii spun, că există şi al şaselea. Aceştia sînt adesea consideraţi de majoritate ca fiind în eroare. Cînd aceşti indivizi avansaţi vorbesc de regate, de vizîuni şi de puteri pe care cele cinci simţuri ale noastre nu ni le relevează, mereu se găseşte cineva, care să zică, că acestea sînt efectele imaginaţiei lor.

Prima probă a dezvoltării celui de-al şaselea simţ este accesibilitatea noastră la vibraţiile planurilor superioare planului fizic. Cînd noi devenim sensibili la aceste vibraţii, chiar dacă al şaselea simţ al nostru nu este încă în

plină dezvoltare, noi realizăm existența acestor planuri superioare, și simțim de asemenea adevărul care se găsește în filosofiile ce le descrie. Acestei clase aparțin majoritatea studenților filosofiei ezoterice. Singurul fapt, că ei sînt studenți ai acestei filosofii și că sînt capabili de a pricepe adevărul pe care-l găsesc în ea, probează că ei au devenit mai mult sau mai puțin sensibili vibrațiilor superfizice.

Al șaselea simț sau vederea spirituală prin care obținem cunoașterea personală a planurilor superioare este triplu. Primul grad este văzul eteric, grație cărula percepem lumea eterică, cu entitățile care se găsesc acolo (spirite elementale ale naturii). Prin văzul eteric, avem capacitatea de a vedea prin obiectele din planul fizic și să observăm starea lor. Aceasta se aplică la toate substanțele în afara sticlei.

Al doilea grad al văzului spiritual este clervoiança lumii dorinței sau lumea astrală. Grație acestui văz, percepem lumea dorinței și corpul dorinței al entităților care trăiesc acolo. În clervoiantă obiectul pare întins pînă la noi, de un așa fel, că dintr-o singură privire noi îl vedem de-a întregul.

Claraudiția este o altă metodă de a intra în contact cu lumea dorinței. Ea ne permite să auzim vocile spirituale ale acelora care trăiesc acolo.

Al treilea grad al vederii spirituale este acela prin care percepem realitățile spirituale în lumea gîndirii (planul mental). Aici, sîntem în contact cu arhetipurile a tot ce există. Aceste arhetipuri, fiind entități vii, ne vorbesc și ne comunică învățămintele privitoare la ei.

Este greu de a clasa într-o ordine logică cunoștințele primite prin această metodă, pentru că noi le percepem ca un tot unitar și nu ca părți separate ca în cazul senzațiilor din planul fizic.

Vederea spirituală poate fi pozitivă sau negativă. Forma pozitivă este aceea care dezvoltă pe studentul unei școli oculte pozitive. Ea se dezvoltă deșteptînd activitatea glandei pineale și a corpului pituitar, conservînd forța sexuală creatoare și îndreptînd această energie în sus. Prin mijlocul unor exerciții, făcute în timp convenabil, corpul

pituitar este pus în vibrație, astfel, că face să devieze energia ascendentă a forței sexuale, o face să treacă prin corpul pituitar și glanda pineală, umplînd astfel golul dintre acestea două. Se obține astfel văzul spiritual pozitiv care este sub controlul voinței.

La gnostici, marea parte a curentului forței sexuale se ridică spre creier, trecînd prin coloana vertebrală și laringe, apoi coboară prin inimă. Gnosticul dezvoltă mult mai mult partea intelectuală a naturii sale.

La mistici, marea parte a curentului se ridică prin inimă și larinx, înainte de a atinge creierul. Misticul dezvoltă mai mult inima sau partea devoțională a naturii sale, decît intelectul. Unul și altul ridică forma pozitivă a dezvoltării spirituale.

Forma negativă a dezvoltării, este aceea a spiritismului mediumilor, practicat prin mijlocul plexului solar și al marelui simpatic, în loc de creier și al sistemului cerebro-spinal. Văzul spiritual pe care-l dezvoltă mediumul, nu este sub controlul său și nu depinde de loc de voința sa; iată dar un văz de prea puțină valoare. Pe lîngă aceasta, nu-l conservă în viețile superioare, în timp ce veritabilul ocultist sau mistic reține văzul spiritual pe care l-a primit mai înainte.

Gnosticul (ocultistul) și misticul trebuie, fiecare cu timpul să ajungă la gradul dezvoltării celuilalt, adică sentimentul (inima) și intelectul trebuie, în cele din urmă, să fie deopotrivă dezvoltate. Forma negativă, mediumistică, este o stare pe care o traversează de obicei aspirantul în calea dezvoltării văzului spiritual pozitiv. Nu trebuie, cu toate acestea, să cauți să dezvolți această stare și nu este de loc necesar să treci prin această condiție.

Numai o viață pusă în serviciul umanității permite dezvoltarea fără primejdie a văzului spiritual și a puterilor oculte. Dacă noi dezvoltăm aceste puteri în alt scop decît de a coopera la vastul plan de evoluție, sîntem în pericol. Dacă mobilul dezvoltării este dorința egoistă, de a ne servi de aceste capacități și puteri pentru propriile noastre interese și avansarea noastră personală, dăm acces în aura noastră a entităților inferioare, care ne vor servi temporar acordîndu-ne puterea pe care o dorim, dar va

trebui, să le servim la rîndul nostru. Ele ne vor cere să ne achităm integral de datoria noastră; şi foarte adesea aspirantul achitîndu-se, este antrenat într-o profundă degradare.

Acela care trage vanitate din dezvoltarea spirituală, atrage în aura sa elementalii care aduc căderea sa. Biblia, din punct de vedere ştiinţific, are perfectă dreptate cînd ne recomandă să ne păzim de a fi orgolioşi. Această stare este deosebit de periculoasă aspirantului la viaţa spirituală. Pe această cale, vehiculele aspirantului se fac sensibile prin puritatea vieţii ce o duce şi prin exerciţiile ce le urmează. Trebuie, prin urmare, să se evite senzualitatea mai mult ca orice, sub toate formele sale, căci ea îl face să recadă mult mai repede decît o persoană ordinară.

Majoritatea oamenilor consumă cea mai mare parte din energia creatoare pentru satisfacerea simţurilor şi plăcerilor sexuale.

Cînd aspirantul la o viaţă superioară, prin voinţă şi prin controlul simţurilor, începe reprimarea, din ce, în ce, mai mult, a acestor excese, cînd începe să nutrească gînduri şi sentimente nobile, spirituale, un clervoiant experimentat poate să vadă cum energia sexuală neutilizată, începe să se ridice. Creşte în volum, străbate inima şi larinxul, sau coloana vertebrală şi larinxul, sau pe amîndouă. Apoi această energie trece prin corpul pituitar şi glanda pineală şi se îndreaptă spre centrul de la rădăcina nasului, care este sediul cel mai înalt al spiritului.

Aceşti curenţi energetici, nu iau în general, unul din aceste două drumuri indicate mai sus, cu excluderea completă a celuilalt, dar volumul principal al energiei sexuale trece de obicei prin unul din aceste căi, după constituţia mistică sau gnostică a aspirantului. La acela care caută iluminarea prin mijloace pur intelectuale, curentul trece mai cu seamă prin coloana vertebrală şi o parte mai mică prin inimă. La mistici, a căror intuiţie este superioară cunoaşterii, curenţii se ridică traversînd inima. Chiar dacă la început curenţii circulă în mai mare măsură pe una din aceste căi, pe parcurs, ambele căi trebuiesc deschise prin combinarea cunoaşterii cu sentimentul, cu iubirea. Calea cunoaşterii, fără calea sentimentului, a iubirii duce

pe aspirant la o dezvoltare anormală și periculoasă prin creșterea egoismului, astfel studentul gnostic trebuie să dezvolte sentimentul de iubire, de supunere, de umilință și răbdare, pe cînd studentul mistic trebuie să studieze Adevărul, fiecare avînd lipsuri ce se cer eliminate, spre a se obține o dezvoltare cu totul armonioasă. Nu acelea sînt adevăratele calități cu care ne naștem, ci cele pe care-le dobîndim prin voință, prin răbdare, prin munca spiritului asupra vehiculelor inferioare.

Chiar dacă acest curent energetic, ar atinge proporțiile cascadei Niagara și ar dura pînă în ziua judecății din urmă, va fi prin el însuși inutil, căci el nu este numai un acompaniament necesar, ci o condiție cerută, în prealabil, pentru orice lucru conștient în lumile interioare; adică trebuie să fie dezvoltată într-o oarecare măsură, înainte ca adevărata educație ezoterică să poată să înceapă. Aspirantul trebuie să ducă un timp oarecare o viață morală, consacrată gîndurilor spirituale, înainte de a avea posibilitatea de a începe educația care îi va da cunoașterea personală a regatelor hiperfizice și care îi va permite să devină, în adevăratul sens, un ajutor al umanității. După ce candidatul a trăit astfel, destul timp pentru a stabili curentul energiei spirituale și care să-l găsească demn de a primi o educație ezoterică, i se vor da unele exerciții cu scopul de a pune în vibrație corpul pituitar. Într-adevăr, aceste vibrații ale corpului pituitar vor izbi linia de forță cea mai apropiată și o va face să devieze ușor. La rîndul lor, aceste vibrații lucrează asupra liniei de forță cele mai apropiate și procedeul urmează astfel, pînă ce forța vibrațiilor va fi epuizată. Procedeul este asemănător cu fenomenul de rezonanță al corzilor de pian de aceeași frecvență, care intră în vibrație doar la ciupirea uneia dintre ele.

Cînd mărirea vibrațiilor corpului pituitar vor face să devieze liniile de forță, spre glanda pineală, rezultatul este obținut: o punte a fost aruncată peste spațiul care separă cele două organe. Aceasta este puntea care duce lumea fizică în lumea dorinței, și asigură omului clervoiança. El își permite să întoarcă privirile sale în direcția care-i convine și vede deodată interiorul și exteriorul

obiectelor fizice. Spațiul și materia au încetat de a exista pentru el, nu întîlnește nici un obstacol în calea investigațiilor sale. Nu este încă un clervoiant experimentat, dar este un clervoiant voluntar. Facultatea ce o posedă diferă mult de aceea a unui medium care este totdeauna un voiant lucid involuntar și care nu poate să vadă de cît ce i se oferă. Dar, persoana care a realizat această punte poate oricînd să intre în contact cu lumile interioare, poate stabili sau întrerupe legătura, după voința sa. Puțin, cîte puțin, observatorul învață să controleze vibrațiile corpului pituitar, de așa fel, că el poate să intre în contact cu regiunea lumilor superioare pe care dorește să le viziteze. Facultatea este cu totul sub controlul voinței sale. Nu este de loc nevoie să intre în transă, sau să folosească narcotice pentru ridicarea conștiinței sale în lumea dorinței. Este de ajuns numai să vadă, și vede.

Neofitul trebuie să învețe, să vadă în lumea dorinței, sau mai mult, el trebuie să învețe, să înțeleagă, ceea ce vede. În lumea fizică obiectele sînt dense, solide, și nu-și schimbă forma din cauza unei priviri. În lumea dorinței, totul se transformă neprevăzut, emoțiile și sentimentele noastre se amestecă cu fluidul terestrian al acestei lumi. Aici este o sursă continuă de erori pentru clervoiantul negativ și involuntar și chiar pentru neofitul care străbate în această lume sub conducerea unui instructor; dar educația pe care o primește, îl aduce la punctul unde, împotriva tuturor schimbărilor formei, el poate vedea Viața care le cauzează, și cunoaște astfel, că ea este ciudățenia tuturor acestor transformări enigmatice.

Este necesar să stabilim o altă distincție și care este una din cele mai importante. Puterea care îngăduie cuiva să perceapă obiectele unei anumite lumi, nu este identică cu aceea care permite să străbatem această lume și de a funcționa în ea. Clervoiantul voluntar, deși a primit cîteva instrucțiuni, care-l fac să discearnă adevărul de fals, el se găsește față de lumea dorinței, în aceeași situație, ca și un prizonier după barele temniței în fața lumii exterioare; el vede dar nu poate să opereze în această lume. Tot așa educația ezoterică nu face decît să deschidă vederea interioară a aspirantului; la momentul oportun,

învățînd noi exerciții care îi permit să formeze un nou vehicul prin mijlocul căruia să poată funcționa în lumile interioare într-un mod perfect conștient.

3. ENERGIA SEXUALĂ

Maniacul sexual este o probă a exactității celor afirmate de ocultiști, care știu, că o parte a forței sexuale construiește creierul și că o astfel de persoană devine idioată și incapabilă de a gîndi, pentru că ea epuizează și exteriorizează, nu numai partea negativă și pozitivă a forței sexuale, după cum această persoană este o femeie sau un bărbat, care va trebui să fie utilizată normal prin intermediul organelor sexuale de procreare, dar mai mult, și partea de forță care va trebui să servească pentru a dezvolta creierul și a-l face capabil să producă gîndirea, — de aici slăbirea mentală.

Pe de altă parte, o persoană care are o pornire naturală pentru lucrurile spirituale, este puțin înclinată de a întrebuința forța sexuală în scopul reproducerii și tot ceea ce ea nu va întrebuința în acest scop, poate fi transmutat în forță spirituală. Iată pentru ce inițiatul, care a atins un oarecare grad de dezvoltare, jură celibatul. Nu este un jurămînt ușor de ținut și acela care dorește să favorizeze progresul spiritual, nu trebuie să ia cu ușurință un asemenea jurămînt. Mulți oameni care nu sînt încă hotărîți pentru viața superioară, se consacră în ignoranța lor, la o viață de ascetism. Ei sînt tot așa de periculoși pentru societate, ca și maniacul sexual imbecil.

În etapa actuală de evoluție a planetei noastre, funcția sexuală trebuie să servească la crearea de corpuri care permit spiritului coborîrea în materie pentru a cuceri experiențe noi.

Sfîntul Spirit este energia creatoare a naturii, energia sexuală este energia Sfîntului Spirit reflectat în om. Reaua întrebuințare sau abuzul acestei puteri, este deci păcatul care nu poate fi iertat și care trebuie să ni-l ispășim printr-o micșorare a eficacității vehiculelor, ca să cîștigăm

sănătatea forței creatoare. Aspiranții la o viață superioară, care sînt animați de o arzătoare dorință de a trăi o viață nobilă și spirituală, consideră adesea o oroare funcția sexuală, din cauza atîtor mizerii recoltate de omenire, pe urma abuzului ce l-a făcut. Ei se depărtează cu dezgust de la acest act ce-l consideră impur, fără să se gîndească, că de fapt prin viața lor pură și spirituală, prin gîndurile înalte pe care le emit, prin alimentație sănătoasă, au vehicule bine dezvoltate și sănătoase pentru a oferi corpuri fizice entităților care vor să se încarneze cu o misiune deosebită. Un număr mare de entități evoluate sînt incapabile de a se reîncarna la epoca actuală, numai pentru că ele nu găsesc părinți, care să fie așa de curați ca să le poată oferi vehiculele fizice necesare.

Funcția sexuală are o importanță deosebită în reglarea fenomenelor geologice, meteorologice, etc., ale planetei noastre. Excesele sexuale ale omenirii, consumă energia solară și cauzează petele solare, căci numai de la Soare se împrumută această energie de către corpul fizic în funcția sa vitală. Este un privilegiu deosebit pentru Eul care face uz de funcția sexuală numai în scop de a asigura corpuri pure și sănătoase entităților care vor să se încarneze. Pe de altă parte, nu este un mai rău blestem, decît pentru cel care abuzează, căci el este în acest caz sursa suferințelor cele mai teribile pe care carnea le poate îndura.

Omul, prin acțiune, prin gîndire și prin vorbire, influențează, benefic sau malefic prin calitatea faptelor, gîndurilor sau cuvintelor, mediul fizic și metafizic al planetei pe care viețuiește. Prin îndeplinirea sau neglijarea datoriilor noastre, noi favorizăm sau batjocorim viața, nu numai a celor care se găsesc în jurul nostru, ci al tuturor locuitorilor pămîntului, încarnați sau spațiali. Acela care nu și-a îndeplinit datoria față de familie sau umanitate, nu are dreptul să caute viața superioară. A pune, prin egoism, toate obstacolele de-o parte și a trăi numai spre a grăbi progresul nostru spiritual, este tot așa de neiertat, ca și a trăi în ignoranță față de viața spirituală. Acest om este mai pierdut decît cel ce nu trăiește o viață spirituală dar își îndeplinește datoriile în viața ordinară, se consacră

pentru bunul trai al familiei sale, al celor ce depind de el şi se străduieşte să-i servească cu devotament şi fidelitate. Dar, cu timpul, se va naşte şi în el simţul datoriei şi al sacrificiului, la început, la nivelul familiei sale, apoi al prietenilor, al naţiunii, pînă ce va ajunge la conştiinţa cosmică.

Omul care fuge de datoria ce o are în această viaţă, spre a îmbrăţişa viaţa spirituală, va fi desigur silit să urmeze din nou drumul datoriei de care el s-a îndepărtat, fără ca să-i fie cu putinţă să scape de aceasta, pînă ce lecţia va fi înţeleasă.

Unele triburi din India îşi împart viaţa într-un mod ideal, astfel: omul îşi petrece primii douăzeci de ani ai vieţii în dezvoltarea educaţiei sale, de la douăzeci, la patruzeci de ani, el se consacră datoriei de a-şi face şi ridica o familie, şi de a-şi întrebuinţa anii următori pentru dezvoltarea sa spirituală, ferit de orice grijă materială care ar putea să obosească, sau să distrugă spiritul său. În prima perioadă, părinţii se îngrijesc de nevoile copiilor; în a doua, omul, nu numai că se îngrijeşte de nevoile propriei sale familii, dar are grijă şi de părinţii săi; în ultima perioadă a vieţii cînd se consacră spiritului, revine copiilor săi datoria de a-l întreţine. Această metodă este foarte satisfăcătoare într-o lume în care omul, de la leagăn pînă la mormînt, are aspiraţii spirituale de o aşa intensitate, că neglijează într-u totul prosperitatea materială, acumularea de avere. În cazul, în care, va avea probleme de ordin material , copii se vor grăbi să-i vină în ajutor, ştiind că acelaşi lucru se va întîmpla şi cu ei mai tîrziu şi că astfel, după îndeplinirea datoriilor către familie şi ţară, se vor putea consacra cu totul vieţii superioare. În lumea occidentală, unde, prea mic e numărul celor ce au aspiraţii spirituale, marea majoritate a oamenilor, urmează o linie de dezvoltare materială, iar şansele implementării acestui model oriental de viaţă sînt minime. Ideal ar fi, găsirea unui drum de mijloc, a unui pendul între modelul oriental şi cel occidental.

Aspiraţiile spirituale nu se fac simţite niciodată înainte de timpul lor şi ele vin însoţite de condiţii particulare de viaţă în care putem să decidem pentru o cale sau alta.

Dacă sarcina unei familii împiedică consacrarea desăvîrșită care este dorită, aspirantul va trebui să-și consacre toată energia sa dezvoltării spirituale, fără neglijarea datoriilor sale către familie. Însăși achitarea sarcinilor familiare pot constitui o cale de dezvoltare spirituală, prin perfectarea voinței, a răbdării și a sentimentului de sacrificiu pentru semen.

O persoană care dorește celibatul și care deja este legată prin căsătorie, nu trebuie să uite obligațiile pe care o astfel de situație le cere. Îi va fi greu să practice abținerea în asemenea împrejurări și de a încerca să se sustragă de la împlinirea naturală a datoriei sale. Totuși, deși constituie o datorie și exercițiul funcției sexuale, aspiranții la o viață superioară sînt constrînși la o regulă de conduită, diferită de aceea, care se prevede, pentru un bărbat, sau o femeie a lumii ordinare.

În general, legea și obiceiurile actuale, ale acestei planete, consfințesc căsătoria cu o libertate nelimitată în satisfacerea dorințelor sexuale. Din privința Legilor Cerești, funcția sexuală nu trebuie niciodată să fie utilizată pentru satisfacerea simțului, ci în singurul scop al procreării. Prin urmare, un aspirant la viața superioară, va fi îndreptățit să se refuze partenerului său de mariaj, în afară de scopul procreării și atunci numai cînd perechea este în foarte bună sănătate fizică, morală și mentală, căci în caz contrar, din unire poate rezulta un corp slab, sau degenerat.

Orice individ este stăpînul corpului său, el este responsabil înaintea legii consecințelor (karma) de orice întrebuințare improprie, rezultînd din cedarea acestui corp, unei alte ființe, prin slăbiciune de voință. Nimic nu stagnează mai mult evoluția decît lipsa de voință. Voința trebuie să facă din studentul spiritual un adevărat om, prin care să poată exprima Divinitatea din el.

Privind cele ce s-au spus pînă aici și considerînd subiectul din punct de vedere ocult, este în același timp o datorie și un privilegiu, care trebuie să fie exercitat cu recunoștiință, pentru orice persoană sănătoasă la corp și la spirit și după cît îi permit mijloacele sale, de a oferi vehicule fizice entităților care vor să se încarneze. Aspiranții vieții superioare se găsesc într-o obligație cu totul

particulară din acest punct de vedere, pentru că prin marea puritate a vieţii lor, prin purificarea vehiculelor lor, ei pot pune la dispoziţia entităţilor de un ordin superior corpuri convenabile, oferind acestora ocazia de a se reîncarna şi de a exercita influenţa lor binefăcătoare asupra progresului omenirii şi a evoluţiei epocii corespunzătoare.

Dacă se întrebuinţează forţa sexuală în scopul arătat mai sus, actul sexual ar avea loc de puţine ori, în timpul unei vieţi, astfel că, întreaga energie creatoare (sexuală) va putea fi utilizată pentru dezvoltarea spirituală. Abuzul consumării acestei energii, pentru satisfacerea plăcerii, dă naştere multor boli trupeşti şi sufleteşti şi este cauza majoră a durerilor şi suferinţelor şi a stagnării spirituale a omenirii.

De asemenea, nu este necesar pentru nimeni să părăsească viaţa spirituală, din cauza imposibilităţii de a rămîne celibatar. Un strict celibat nu este obligatoriu în cazul unei iniţieri mai puţin profunde. Jurămîntul celibatului absolut nu se aplică decît marilor iniţieri, şi chiar şi atunci, se poate face uz de energia sexuală, ca un act unic de fecundare, ca un act de sacrificiu şi nu de plăcere, în scopul procurării de corp fizic unui mare misionar divin.

În încheiere, trebuie făcută precizarea, şi subliniată, că este de preferat o căsătorie armonioasă, cu legături de fidelitate între soţi, cu o viaţă sexuală moderată, cu copii educaţi în spiritul binelui, frumosului şi adevărului, decît, o viaţă de falsă abstinenţă, în care, să suferim de dorinţa arzătoare, de curiozitatea sexuală şi să ne gîndim mereu şi cu intensitate la sătisfacerea simţurilor. Christ a spus, că gîndurile impure atîrnă tot aşa de greu şi sînt la fel de rele ca şi faptele, ca şi acţiunile impure, pentru că gîndurile pot fi repetate la înfinit, pe cînd acţiunile au o oarecare limită. Aici trebuie amintită şi gravitatea diferitelor practici de masturbare şi efectul lor de ruinare trupească şi sufletească, mai ales în rîndul tinerilor.

Aspirantul la viaţa superioară nu poate reuşi în eforturile sale, decît în măsura în care poate subjuga natura sa inferioară, ferindu-se de a cădea dintr-o extremă în alta.

Pentru a ajunge la gradul actual al dezvoltării sale, omenirea a trecut prin mai multe epoci: civilizații care s-au succedat, care au înflorit pe continente, din care azi nu mai există decît puține urme. Au trăit rase ce au stabilit stăpînirea lor, au dat naștere civilizațiilor și au dispărut, după o oarecare perioadă de decadență, cedînd locul altor rase. Toate aceste schimbări au fost aproape todeauna însoțite de mari perturbări geologice care schimbă cîte-odată cu totul fața pămîntului.

Timpurile pe care omenirea le străbate azi, sînt timpuri de tranziție. O nouă epocă începe pentru lume. În marea spirală de dezvoltare se deschide o nouă curbă, care se va manifesta printr-un nou ciclu de cultură. Ceva nou vine pe lume. Din centrul cosmic al vieții, iese un nou val care poartă în sine principiile noii vieți, poartă în ea transformarea întregii planete, a noastră și mai ales a țării noastre.

Pămîntul, intră într-o nouă regiune — regiunea unei naturi virgine — care îi va infuza un nou impuls de viață pentru dezvoltarea sa. Omenirea trebuie mai întîi de toate să lichideze cu ceea ce a îmbătrînit, să se transforme și să intre în acest nou mediu. Acest proces lichidator, acest foc purificator, prin care cu toții vom trece, să nu-l interpretăm ca dogmaticii, care au tradus incorect unele idei din Biblie, și anume, că lumea va arde prin foc. Este vorba de un foc nu la propriu ci la figurat, prin care fiecare va arde în felul său și la nevoie chiar și de foc propriu, dacă starea lui așa cere.

Acest val de foc este deja activ în lume, transformă totul pe pămînt, schimbă fondul, desăvîrșind ordinea întreagă a vieții omului. El caută, înainte de toate, să transforme Eul Conștient al individului, prin a face să treacă în centrul vieții sale de la conștiința personală, la conștiința cosmică, de la particular la colectiv.

Acest val lucrează cu o putere de nerezistat, nimeni nu-l poate opri. El distruge toate formele vechi, forme în care viața s-a manifestat pînă acum. Toți cei care vor reuși să se pună în armonie cu vibrațiile sale, vor fi smulși de ritmul său și vor intra în noile și bogatele condiții de dezvoltare. Ei se vor pregăti să intre în noua cultură, cul-

tura iubirii, a cărei expresie socială va fi fraternitatea între oameni, unirea popoarelor în numele principiului iubirii.

Sub puternica influență a Vărsătorilor de Lumină, care lucrează în lume și care fac să se nască primele avînturi spre înnoire, omenirea se simte straniu tulburată, și caută, calea pe care va putea să găsească pacea și salvarea. Luînd iluzia drept realitate, ea se întoarce la fostele forme învechite, care aparțin trecutului mort, și nu prezentului plin de viață. Esențialul este de a sesiza acum înnoirea și schimbarea care se produce în lume.

Epoca de Lumină, de Înaltă Spiritualitate, nu ne poate primi așa cum sîntem. Pentru a corespunde acesteia, trebuie să devenim alți oameni, cu alte dimensiuni morale, intelectuale, spirituale, care să ne apropie de TATĂL și nu să ne îndepărteze. Omul s-a obișnuit să se creadă, de sine autodiriguitor, deși au fost civilizații terestre cu mult evoluate de a noastră, care nimic nu întreprindeau fără aprobarea TATĂLUI Ceresc. Aceea civilizație ne așteptă și pe noi. Adică, etapa în care să luăm legătura cu Divinitatea ca să nu mai fim niște oi rătăcite ale pămîntului.

Dacă sufletul nostru nu devine o comoară, și ceea mai de preț, nimic nu avem și săraci cu adevărat sîntem, chiar dacă deținem toate comorile pămîntului. Ferice de cei ce caută Adevărul, căci de așa manieră va lucra în ei, încît vor fi cei mai bogați.

Cu toții sîntem niște comori, niște forțe încă neexplorate. Fiecare trebuie să-l scoată la lumină pe Creatorul său. Atunci va triumfa Lumina pe pămînt. Nu există moarte, decît o perpetuă transformare și nu există nici rai, nici iad, decît Lumină și întuneric și Dumnezeu TATĂL e în noi, în inima noastră. Sîntem ființe izvorite din Dumnezeu TATĂL, și la El trebuie să ne întoarcem. Nu trebuie să murim și să fim înmormîntați pentru acest lucru. La TATĂL trebuie să ajungem acum, aici pe pămînt, iar la trecerea dincolo de bariera acestei vieți, într-o Lumină să viețuim cu El.